

**ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«УНІВЕРСИТЕТ ЕКОНОМІКИ ТА ПРАВА «КРОК»
Навчально-науковий інститут психології**

Кафедра психології

Клименко Інна Миколаївна

Кваліфікаційна робота
Наративні моделі структурування життєвого досвіду

053 «Психологія»

«Психологія»

Вказати назву освітньої програми

Подається на здобуття освітнього ступеня магістр

Кваліфікаційна робота містить результати власних доробок. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело _____ І. М. Клименко

Науковий керівник (консультант) Васильченко Ольга Миколаївна,
доктор психологічних наук, доцент

Київ – 2026

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ НАРАТИВНИХ МОДЕЛЕЙ СТРУКТУРУВАННЯ ЖИТТЄВОГО ДОСВІДУ.....	10
1.1. Аналіз наукових досліджень і публікацій, щодо поняття наративу в психологічній науці.....	10
1.2. Теоретичні підходи до вивчення життєвого досвіду особистості.....	19
1.3. Психологічна сутність процесу структурування життєвого досвіду	22
1.4. Роль наративу у формуванні ідентичності та життєвих смислів.....	28
Висновки до розділу 1	33
РОЗДІЛ 2. МЕТОДОЛОГІЯ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ НАРАТИВНИХ МОДЕЛЕЙ ЖИТТЄВОГО ДОСВІДУ.....	35
2.1. Мета, завдання, об'єкт, предмет і гіпотеза дослідження	35
2.2. Вибірка та характеристика учасників дослідження	38
2.3. Методи та методики дослідження	42
2.4. Процедура проведення емпіричного дослідження	46
Висновки до розділу 2	50
РОЗДІЛ 3. АНАЛІЗ ТА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ДОСЛІДЖЕННЯ НАРАТИВНИХ МОДЕЛЕЙ СТРУКТУРУВАННЯ ЖИТТЄВОГО ДОСВІДУ	52
3.1. Результати емпіричного дослідження наративних моделей життєвого досвіду	52
3.2. Типологія виявлених наративних моделей життєвого досвіду	56
3.3. Кількісні показники смисложиттєвих орієнтацій, рефлексивності та інтернальності	63
3.4. Практичне значення наративного аналізу в психологічному консультуванні	70
Висновки до розділу 3	75
ВИСНОВКИ	77
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	80
ДОДАТКИ	87

ВСТУП

Актуальність роботи. Сучасне суспільство перебуває у стані безперервних соціальних, економічних та культурних трансформацій, що істотно впливають на процеси життєдіяльності людини. Інтенсивний розвиток технологій, глобалізаційні тенденції, надлишок інформаційних потоків і зміна ціннісних орієнтацій призводять до підвищення рівня невизначеності, фрагментації життєвого досвіду та втрати відчуття внутрішньої цілісності. За таких умов особистість змушена постійно адаптуватися до нових соціальних контекстів, переосмислювати власний досвід і формувати смислові орієнтири, які забезпечують психологічну стабільність і гармонію. У цьому контексті особливого значення набуває наративний підхід, що дозволяє інтегрувати індивідуальний досвід у логічно впорядковану життєву історію, надаючи подіям суб'єктивного сенсу та формуючи цілісне бачення власної біографії.

Наративна психологія, яка виникла на перетині когнітивної, гуманістичної та екзистенційної парадигм, пропонує новий ракурс розуміння особистості – як суб'єкта, що конструює власну ідентичність через оповідь. Розповідаючи про себе, індивід не лише відтворює факти минулого, а й вибудовує між ними причинно-наслідкові зв'язки, визначає їх значущість і створює внутрішню логіку життя [11; 25; 32; 33; 80]. Таким чином, наратив виступає не лише засобом комунікації, а й механізмом когнітивної та емоційної інтеграції досвіду, який сприяє усвідомленню власного «Я» та підтримці психологічної цілісності.

В умовах постмодерного суспільства, де особистість постійно перебуває в ситуації багатовимірних соціальних ролей, змін і криз, зростає потреба у переосмисленні життєвих подій. Наративні моделі виконують у цьому процесі регулятивну функцію: вони структурують досвід, забезпечують смислову послідовність і сприяють формуванню цілісного життєвого сценарію [1; 9; 16; 23; 34].

Засновники наративного підходу, зокрема Дж. Брунер [38] і Д. МакАдамс [55; 56], підкреслювали, що людина мислить і пізнає світ у формі історій. На

їхню думку, життєвий наратив є способом конструювання особистісного сенсу, який інтегрує окремі події у єдину систему. Українські науковці – Н. Чепелєва [31], Т. Титаренко [26; 27; 28], Т. Терехова [25], Л. Мазай, В. Штифурак [15], Л. Сохань [24] – розглядають наратив як засіб гармонізації внутрішнього світу, подолання життєвих криз та відновлення цілісності особистісного «Я».

Незважаючи на зростаючий науковий інтерес, єдності у трактуванні феномена наративу поки що не досягнуто. У межах різних психологічних шкіл – когнітивної, феноменологічної, психоаналітичної та соціально-конструктивістської – він інтерпретується як когнітивна схема, символічна структура або форма міжособистісної взаємодії. Водночас залишаються недостатньо дослідженими механізми наративного структурування досвіду, що визначають узгодженість і цілісність життєвої історії індивіда.

З практичної точки зору, наративний підхід має високу ефективність у психологічному консультуванні, психотерапії та коучингу. Праці М. Вайта [77; 78] та Х. Херман [49] демонструють, що процес реконструювання власної історії сприяє інтеграції травматичного досвіду, формуванню нових смислів і зміцненню особистісної ідентичності. В українських реаліях, позначених воєнними подіями, соціальними втратами та кризами, цей підхід набуває особливої гуманітарної цінності – як засіб психологічної підтримки, відновлення внутрішньої цілісності та пошуку життєвих сенсів.

Аналіз літературних джерел свідчить про недостатню кількість емпіричних досліджень, спрямованих на виявлення типології наративних моделей життєвого досвіду та їх зв'язку з психологічними характеристиками особистості, що зумовлює актуальність даного дослідження.

Отже, актуальність дослідження наративних моделей структурування життєвого досвіду визначається потребою сучасної людини у відновленні смислової цілісності особистості, недостатньою розробленістю теоретичних засад наративної психології та її високим потенціалом для розвитку сучасних практик психологічної допомоги, освіти й саморозвитку.

Мета дослідження – теоретично обґрунтувати та емпірично вивчити наративні моделі структурування життєвого досвіду особистості, а також виявлення їх психологічних механізмів і типологій у процесі самопізнання, саморефлексії та побудови цілісної життєвої історії.

Завдання дослідження:

1. Здійснити теоретико – методологічний аналіз до проблеми наративної організації життєвого досвіду у вітчизняній та зарубіжній психології.
2. Визначити сутність поняття «наративна модель життєвого досвіду» та критерії її структурування.
3. Емпірично дослідити структурні та змістові особливості наративів респондентів.
4. Виявити психологічні механізми осмислення та типологію наративних моделей життєвого досвіду.
5. Обґрунтувати практичне значення наративного аналізу у психологічному консультуванні та психотерапії.

Об’єкт дослідження – процес наративного структурування життєвого досвіду особистості.

Предмет дослідження – наративні моделі як форми психологічної організації та осмислення життєвого досвіду.

Гіпотеза дослідження. Передбачається, що наративні моделі життєвого досвіду мають специфічну структуру, в основі якої лежить індивідуальний спосіб осмислення життєвих подій. Рівень інтегрованості та цілісності наративу відображає ступінь психологічної зрілості особистості, а типологічні відмінності моделей пов’язані з особистісними характеристиками, ціннісними орієнтаціями та емоційно-смысловими патернами.

Методи дослідження:

Теоретичні: аналіз, синтез, систематизація та узагальнення наукових джерел із проблеми наративного підходу; порівняльно-аналітичний метод для визначення ключових понять.

Емпіричні: наративне інтерв'ю Д. МакАдамса та підходами Д. Полкінгорна, методика аналізу життєвого шляху особистості Т. М. Титаренко; тест смисложиттєвих орієнтацій Д. О. Леонтьєва (на основі логотерапевтичної концепції В. Франкла); методика діагностики рефлексивності А. В. Карпова; а також якісний контент-аналіз відповідно до підходів К. Кріппендорфа.

Методи обробки даних: якісний аналіз, кластеризація типів наративів, інтерпретаційний аналіз, елементи статистичної обробки (частотний аналіз, кореляційні зв'язки).

Методологічні та теоретичні засади дослідження.

Методологічну основу становлять принципи гуманістичної, феноменологічної та наративної психології (К. Роджерс, Д. Полкінгорн, Д. Брунер, Т. Сарбіна, М. Уайт). Теоретичними засадами є положення про соціальну природу наративу, його функцію у формуванні ідентичності (Е. Еріксон, Дж. МакАдамс, Д. Герген), а також концепції смислової регуляції діяльності (Н. В. Чепелєвої, К. Л. Мілютіної та В. Франкл). Дослідження спирається на принцип цілісності, суб'єктності та контекстності життєвого досвіду.

Наукова новизна одержаних результатів:

уперше:

- емпірично виявлено та обґрунтовано типологію наративних моделей структурування життєвого досвіду особистості (інтегративну, фрагментарну, компенсаторну, реконструктивну) на основі поєднання наративного інтерв'ю та якісного контент-аналізу життєвих історій;

- встановлено взаємозв'язок між типом наративної моделі життєвого досвіду та рівнем рефлексивності, смисложиттєвих орієнтацій і інтернальності особистості;

удосконалено:

- підхід до психологічного аналізу життєвого досвіду шляхом комплексного використання наративного інтерв'ю, методики аналізу

життєвого шляху особистості та аналізу смислових конструкцій, що дозволяє більш повно досліджувати структурно-смислові характеристики особистісних наративів;

- методичні засади інтерпретації життєвих наративів у контексті психологічного консультування з урахуванням рівня цілісності та когерентності життєвої історії;

дістали подальшого розвитку:

- теоретичні уявлення про психологічні механізми наративного структурування життєвого досвіду особистості як процесу смислоутворення, саморефлексії та формування ідентичності;

- положення наративної психології щодо ролі життєвих історій у подоланні кризових переживань та забезпеченні психологічної цілісності особистості.

Практичне значення дослідження. Практичне значення дослідження полягає у визначенні психологічних механізмів наративного структурування життєвого досвіду особистості та окресленні напрямів психологічної допомоги, спрямованої на підвищення рівня смислової інтеграції, рефлексивності та цілісності життєвого наративу. Отримані результати можуть бути використані для розробки та впровадження психологічних засобів консультування і психотерапевтичного супроводу осіб, які переживають життєві кризи, труднощі самовизначення або порушення цілісності особистісної ідентичності.

Теоретичний і практичний матеріал дослідження може бути використаний у процесі розробки та модернізації навчальних курсів «Психологія особистості», «Наративна психологія», «Психологічне консультування», «Психологія життєвого шляху» та суміжних дисциплін у закладах вищої освіти.

Апробація результатів дослідження.

Основні положення та результати магістерського дослідження були апробовані у вигляді публікації тез на науково-практичній конференції:

Клименко І., Васильченко О. НАРАТИВНА ОРГАНІЗАЦІЯ ЖИТТЄВОГО ДОСВІДУ ЯК МЕХАНІЗМ САМОПІЗНАННЯ ТА ІДЕНТИЧНОСТІ. Держава, регіони, підприємництво: інформаційні, суспільно-правові, соціально-економічні аспекти розвитку : матеріали конф., Київ, 2025. URL: <https://conf.krok.edu.ua/SRE/SRE-2025/paper/view/3101>

Матеріали дослідження використовувалися у процесі обговорення актуальних проблем психології особистості та наративного підходу.

Структура та обсяг кваліфікаційної роботи.

Магістерська робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Загальний обсяг становить 93 сторінок друкованого тексту, що містить 3 таблиці, 3 рисунки та 4 додатки. Список використаних джерел налічує 77 найменувань.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ НАРАТИВНИХ МОДЕЛЕЙ СТРУКТУРУВАННЯ ЖИТТЄВОГО ДОСВІДУ

1.1. Аналіз наукових досліджень і публікацій, щодо поняття наративу в психологічній науці

Термін «*наратив*» (від лат. *narrare* – розповідати) спочатку вживався у літературознавстві для позначення будь-якої оповідної форми. Проте з другої половини ХХ століття це поняття почало активно входити в гуманітарні й соціальні науки, зокрема в психологію, антропологію, соціологію, філософію.

Аналіз наукових досліджень засвідчує, що проблема наративного структурування життєвого досвіду є міждисциплінарною та активно розробляється в межах сучасної психології особистості, гуманістичної, когнітивної та соціально-конструктивістської парадигм. У зарубіжній психології концептуальні засади наративного підходу були закладені в працях Дж. Брунера, який розглядав наратив як базову форму мислення та спосіб надання сенсу людському досвіду, а також Д. МакАдамса, котрий увів поняття «наративної ідентичності» як інтегративної життєвої історії особистості.

Одним із перших, хто звернув увагу на психологічний зміст наративу, був Теодор Сарбін (Sarbin, 1986) [70], який висунув тезу про те, що наратив є «парадигмою людського буття». За Сарбіним, саме через оповідання люди організовують свої переживання, осмислюють події й формують власну ідентичність. Психологія, яка відходить від об'єктивізму та статистичних моделей, повинна, на його думку, вивчати не поведінку в її ізольованому вигляді, а смисли, що люди вкладають у власні історії.

Ідеї Сарбіна перегукуються з підходом Джерома Брунера, який у своїй відомій праці “*Acts of Meaning*” (1990) [30] протиставив дві форми пізнання світу – парадигматичне (наукове, логічне) і наративне (життєве, смислове). Брунер вважав, що саме наративне мислення дозволяє людині впорядковувати хаотичні події досвіду, перетворюючи їх у логічно зв'язану історію, у якій

суб'єкт знаходить власне місце. Таким чином, наратив у його розумінні – це інструмент смислотворення, який забезпечує єдність особистості в часі.

Подібну ідею розвиває Дан МакАдамс (McAdams, 2008) [56], який запровадив поняття «*наративної ідентичності*». Він визначив її як внутрішню історію, яку людина створює, щоб надати своєму життю цілісності та значення. В основі цієї концепції лежить припущення, що особистість – це не набір рис чи поведінкових патернів, а динамічний процес оповіді, який постійно оновлюється відповідно до нових життєвих обставин.

Поняття наративу в сучасній психологічній науці має складну, багатовимірну природу та виконує фундаментальну функцію в осмисленні життєвого досвіду людини. Його інтерпретація пройшла тривалий шлях розвитку – від філософсько-літературних підходів до структурно-психологічних моделей, що описують внутрішні механізми формування особистісної ідентичності. Сьогодні наратив розглядається не лише як форма оповіді про події, а як когнітивно-семіотичний процес, у якому відображається взаємодія суб'єкта з власним життєвим світом.

Ідеї, що згодом сформували наративну парадигму, виникли в гуманітарних науках ще у ХХ столітті. Зокрема, французький структуралізм (Р. Барт [34], К. Бремонд [36]) розглядав наратив як структурну організацію оповіді, де основна увага приділялася формі, послідовності подій та їх логіці. Проте саме гуманістична і постмодерна психологія надала наративу нового значення, перетворивши його на інструмент розуміння особистості через історію її досвіду.

Поворот до наративу в психології часто пов'язують із працями Джерома Брунера, який у книзі “*Acts of Meaning*” (1990) [38] визначив «наративне мислення» як одну з двох базових форм людського пізнання поряд із логіко-парадигматичним мисленням. За Брунером, саме через наратив людина надає сенсу власному досвіду, структурує минуле й проектує майбутнє. Наратив не лише передає інформацію, а й формує особистісне розуміння світу, встановлюючи зв'язки між подіями, мотивами та емоціями.

Вагомий внесок у розвиток наративної психології зробив Д. Полкінгтон (*Polkinghorne, 1988*) [63; 64], який визначив наратив як засіб інтеграції окремих життєвих подій у єдину смислову структуру. За його концепцією, людина не просто пригадує події – вона *конструює їхню історію*, вибудовуючи причинно-наслідкові зв'язки, що відображають її власне розуміння життя. У цьому контексті наратив постає як форма особистісної інтерпретації дійсності.

Такі дослідники, як Д. МакАдамс (*McAdams, 1993*) [55; 56], розвинули цю ідею, розробивши концепцію «наративної ідентичності». Він стверджував, що людина створює своє «Я» у формі розповіді – автобіографічної історії, яка поєднує минуле, теперішнє й майбутнє. Наративна ідентичність дозволяє інтегрувати суперечливі життєві події в єдине ціле, зберігаючи внутрішню цілісність особистості. Таким чином, наратив виступає психологічним механізмом конструювання самості.

У когнітивній психології наратив розглядається як форма ментальної репрезентації досвіду. Пам'ять, уява, емоційне сприйняття – усі ці процеси беруть участь у створенні особистісних історій. Наративи, що зберігаються у пам'яті, стають базовими схемами, які визначають, як індивід інтерпретує нові події. У цьому контексті наратив виступає як динамічна когнітивна структура, що забезпечує послідовність і смислову організацію життя (*Neisser, 1988* [58; 59; 60; 61]; *Singer, 2004* [74]).

Гуманістичний підхід, натомість, підкреслює ціннісний і смислотворчий характер наративу. За К. Роджерсом [68], особистість прагне до самореалізації та гармонізації внутрішнього світу. Наративна форма дозволяє людині рефлексувати власний досвід, віднаходити в ньому сенс і формувати позитивну життєву перспективу. Як відзначає В. Франкл (2006) [42; 44], через оповідь людина перетворює хаос подій у впорядковану історію, що допомагає їй знайти «смысл існування».

Отже, у сучасній психології наратив поєднує когнітивний, емоційний та ціннісний рівні пізнання, виступаючи засобом інтеграції особистісного досвіду.

Наратив у психологічному контексті можна визначити як внутрішню структуру оповіді, через яку людина організовує свій життєвий досвід у часово-смысловому вимірі. На відміну від простої розповіді, психологічний наратив виконує функцію *самоінтерпретації*: суб'єкт не лише описує події, а осмислює їх, надаючи їм суб'єктивного значення.

Як зазначає М. Вайт (White, 2000) [77; 78], наратив – це процес, у якому «життєві події набувають значення через історію, яку людина про них розповідає». У цьому сенсі наратив виступає інструментом психологічної адаптації: переосмислення травматичних чи кризових ситуацій через оповідь допомагає відновити внутрішню цілісність «Я». Саме тому в психотерапевтичній практиці наративи широко використовуються як метод реконструкції життєвого досвіду.

Наукові джерела (Crossley, 2000 [40]; McLean, 2007 [57]) свідчать, що наративи виконують щонайменше три основні функції:

Когнітивну – допомагають структурувати інформацію про події у послідовну схему;

Емоційну – забезпечують вираження та інтеграцію почуттів;

Соціальну – дозволяють комунікувати досвід і підтримувати соціальну ідентичність.

Отже, наратив – це не лише мова, але й спосіб мислення, переживання та соціальної взаємодії.

Життєвий досвід людини – це не просто сукупність фактів або подій, а їх смислова інтерпретація, яка відображає ставлення суб'єкта до світу. Саме через наратив людина структурує свій досвід, формує причинно-наслідкові зв'язки та визначає власну життєву позицію.

Як зазначає Т. Сарбіна (Sarbin, 1986) [70], наратив є «основною метафорою людського буття», адже люди мислять і розповідають історіями. Це означає,

що будь-яке розуміння себе ґрунтується на здатності створювати й осмислювати власні наративи.

У працях українських і східноєвропейських дослідників (Савченко О. В., 2019 [22]; Турушева Ю. Б. 2015 [29]; Гуцол К. В, 2018, 2020 [3; 4; 5]) підкреслюється, що наративи виконують регулятивну функцію у формуванні життєвої стратегії особистості. Вони визначають, які події вважаються значущими, а які – другорядними. Таким чином, через побудову власного життєвого сюжету людина формує власну біографічну ідентичність, тобто узгоджене бачення себе в часі.

У структурі життєвого наративу можна виокремити кілька ключових компонентів:

- темпоральний (послідовність подій у часі);
- смисловий (інтерпретація подій і їх значення для суб'єкта);
- емоційний (афективне забарвлення оповіді);
- ціннісний (позиція особистості щодо подій);
- рефлексивний (усвідомлення власного досвіду та його переосмислення).

Завдяки цим елементам наратив стає основним механізмом психологічного структурування життєвого досвіду.

З позицій сучасної психології розвитку, наративна діяльність виконує функцію саморегуляції. Людина, переосмислюючи власну історію, здатна змінювати ставлення до подій, знижувати рівень внутрішньої напруги та переорієнтовувати життєві цінності.

Як показують дослідження Пеннебейкера (Pennebaker, 1999) [62], вербалізація емоційного досвіду через оповідь сприяє його інтеграції у когнітивну систему, що має позитивний вплив на психологічне та соматичне здоров'я. У цьому контексті наратив виступає психотерапевтичним механізмом, який дозволяє людині «переписати» власну історію у конструктивнішій формі.

Водночас, як зазначає Д. Герген (Gergen, 1988) [45; 46], наративи не існують у вакуумі: вони соціально обумовлені. Кожен індивід будує свою

історію, спираючись на культурні сценарії, соціальні ролі та очікування. Таким чином, наратив – це не лише індивідуальний акт, але й форма діалогу між особистістю та суспільством.

У психологічних дослідженнях використовуються різні підходи до аналізу наративів:

- структурний аналіз (Labov, 1972) [53] зосереджується на послідовності елементів оповіді: орієнтації, ускладненні, кульмінації, розв’язці;
- дискурсивний підхід розглядає наратив як форму комунікації, у якій проявляються владні, гендерні та культурні аспекти;
- феноменологічний підхід досліджує унікальність індивідуального досвіду, вираженого в наративі;
- психоаналітичний підхід (Polkinghorne, 1989) [64] трактує наратив як спосіб інтеграції несвідомих переживань у свідомість через мову;
- культурно-історичний підхід (Лепіхова, 2005) [12] акцентує на тому, що структура оповіді формується під впливом соціокультурних смислів.

Застосування цих підходів уможливорює комплексне розуміння наративу як інструменту відображення та трансформації досвіду.

У межах сучасної психології наративна парадигма об’єднує різні галузі – від клінічної до соціальної та когнітивної психології. Вона пропонує альтернативу традиційним лінійним моделям пояснення поведінки, наголошуючи на індивідуальності життєвих історій. Як зазначає Charon R. [39], наративна психологія «повертає голос суб’єкту», дозволяючи йому бути активним творцем власного життя.

У контексті української психологічної науки інтерес до наративного підходу також зростає. Дослідники (Титаренко, 2003 [26]; Кочетков, 2015 [11]; Ключко, 2023 [8]; Савченко, 2019 [22]) вивчають роль наративів у процесах самопізнання, формування життєвої стратегії, подолання кризових ситуацій. Вони підкреслюють, що наратив не лише відображає досвід, а й перетворює його, сприяючи особистісному розвитку.

Отже, поняття наративу в психологічній науці розкриває складний процес, у якому мова, мислення та емоції інтегруються в єдину систему осмислення досвіду. Наратив виконує ключову роль у формуванні ідентичності, забезпечує зв'язок між минулим, теперішнім і майбутнім, а також виступає ефективним інструментом психологічної допомоги.

Його значення полягає у здатності надавати життю структуру, логіку й сенс, а отже – у сприянні розвитку зрілої, рефлексивної особистості. У сучасній психології наратив розглядається як універсальна модель розуміння людини, що поєднує індивідуальний досвід із культурним контекстом, трансформуючи життєві події у цілісну історію власного буття.

Побудова особистісного наративу базується на низці психологічних механізмів, серед яких центральними є інтерпретація, рефлексія, ідентифікація та емоційна інтеграція.

Інтерпретація – процес надання значення подіям. Людина не просто описує, а оцінює, пояснює і порівнює власний досвід із внутрішніми цінностями.

Рефлексія забезпечує усвідомлення себе як автора історії. Саме через рефлексію суб'єкт може переосмислити травматичний досвід і віднайти в ньому сенс.

Ідентифікація дозволяє людині розрізняти «Я» минуле і «Я» теперішнє, формуючи відчуття тяглості особистісного буття.

Емоційна інтеграція полягає в об'єднанні раціонального та емоційного аспектів досвіду в єдину історію.

Як показують дослідження Пеннебейкера (Pennebaker, 1999) [62], вербалізація емоційних подій через наратив сприяє психологічному оздоровленню, оскільки дозволяє інтегрувати емоційно насичений досвід у когнітивну структуру особистості.

Таким чином, наратив виступає не лише інструментом опису, а механізмом психічної саморегуляції, який допомагає долати внутрішні суперечності,

відновлювати смислову цілісність і формувати позитивне бачення майбутнього.

Проблема наративної ідентичності є ключовою для сучасної психології особистості. МакАдамс (2001) [55] розглядає її як «внутрішню історію життя», у якій людина поєднує різні події, ролі, досвіди, формуючи відчуття цілісності. Ідентичність у цьому розумінні не є стабільною – вона постійно «перепишується» в процесі нових життєвих інтерпретацій.

Цю думку поділяє Дж. Герген (Gergen, 1988) [45], який у межах соціального конструктивізму підкреслює, що наші історії залежать від соціальних контекстів і культурних сценаріїв. Те, як людина описує своє життя, визначається не лише її особистим досвідом, а й суспільними нормами, дискурсами, ціннісними орієнтирами. Тому наратив є водночас індивідуальним і соціальним феноменом.

У межах української психологічної школи питання наративної ідентичності досліджують Т. Титаренко (2003) [26], О. Савченко (2019) [22], К. Гуцол (2020) [5]. Вони підкреслюють, що життєвий наратив відображає специфіку культурного контексту, систему моральних орієнтацій, духовні смисли. У процесі побудови особистісного наративу людина не лише описує події, а й формує *власну життєву філософію*, що забезпечує цілісність її досвіду.

Більшість дослідників погоджуються, що наратив має певну структурну організацію, яка забезпечує смислову єдність історії. У класичній моделі В. Лабова (Labov, 1972) [53] виділяються такі елементи: орієнтація (опис ситуації), ускладнення (послідовність подій), кульмінація, розв'язка та оцінка.

У психологічному аспекті ця структура має відповідники:

1. Орієнтація – визначення контексту, ролей, цінностей особистості.
2. Ускладнення – кризи, конфлікти, переломні моменти життя.
3. Кульмінація – усвідомлення ключового життєвого сенсу.
4. Розв'язка – прийняття нового досвіду, формування життєвих висновків.
5. Оцінка – інтеграція досвіду в особистісну історію.

Таким чином, наративна структура є моделлю життєвого процесу, де психологічна динаміка особистості відображається у формі історії. Людина, переповідаючи свій досвід, надає подіям логічної послідовності, що дозволяє їй усвідомити власну еволюцію.

У психології сформувалося кілька напрямів тлумачення наративу як структури досвіду:

1. Когнітивний підхід – вивчає, як наративні схеми впливають на сприйняття і пам'ять (Bruner, 1990 [38]; Neisser, 1987 [61]).
2. Гуманістичний підхід – трактує наратив як процес самопізнання та пошуку сенсу (Rogers, 1961 [68]; Frankl, 2000 [42]).
3. Соціально-конструктивістський підхід – наголошує на культурній детермінації наративів (Gergen, 1988 [46]).
4. Психоаналітичний підхід – вбачає в наративі спосіб символічного вираження несвідомих конфліктів (Ricoeur, 1984 [66; 67]).
5. Феноменологічний підхід – вивчає унікальний суб'єктивний досвід оповіді як прояв екзистенційного «Я» (van Manen, 1990 [76]).

Кожен із цих підходів розкриває наратив із різних сторін – як когнітивну, емоційну, соціальну або духовну структуру. Усі вони сходяться на тому, що через наратив людина організовує досвід у смислове ціле, що робить його основним інструментом психологічного самопізнання.

Наратив як психологічна структура виконує кілька ключових функцій:

- Організувальну – впорядковує події життя в часову послідовність;
- Смислотворчу – забезпечує інтерпретацію досвіду;
- Ідентифікаційну – підтримує почуття безперервності «Я»;
- Регулятивну – допомагає адаптуватися до життєвих змін;
- Комунікативну – забезпечує обмін досвідом і самовираження;
- Терапевтичну – сприяє переосмисленню травматичного досвіду.

Таким чином, наратив – це універсальний механізм, який одночасно виконує когнітивні, емоційні й соціальні функції, роблячи його ключовим елементом психологічної структури життєвого досвіду.

Поняття наративу в сучасній психології вийшло далеко за межі літературознавчого терміну і стало одним із центральних у дослідженні особистості. Наратив є не лише способом розповіді, а структурою осмислення життя, що поєднує когнітивні, емоційні та соціальні процеси. Через наратив людина створює власну історію, забезпечує тяглість ідентичності та віднаходить сенс у пережитому досвіді [30].

Теоретичний аналіз показує, що наратив – це інтегративна модель життєвого досвіду, у якій події організовуються у смислову цілісність, що відображає суб'єктивне бачення світу. Саме через наратив особистість здатна не лише описувати, а й перетворювати власну реальність, забезпечуючи розвиток і психологічну зрілість.

Таким чином, у психологічній науці наратив виступає ключовим концептом для розуміння процесів самопізнання, ідентичності, рефлексії та смислотворення – тих основ, на яких вибудовується життєва історія кожної людини.

1.2. Теоретичні підходи до вивчення життєвого досвіду особистості

Сучасні дослідження в галузі психології підкреслюють важливість наративного підходу як інтегративного механізму осмислення життєвого досвіду. Наратив розглядається не лише як спосіб оповіді, а як психологічна структура, що організовує події життя в логічну і смислову систему. Так, Bruner (1990) [38] зазначав, що людина мислить через історії, а сам процес наративного конструювання дозволяє надати подіям послідовності, визначити причинно-наслідкові зв'язки і встановити ціннісні орієнтири. Це підкреслює, що життєвий досвід не існує у вакуумі, а формується через активну рефлексію та систематизацію пережитих подій.

Життєвий досвід особистості є центральним поняттям психології, оскільки саме через нього відбувається формування цілісної самоідентичності, усвідомлення власних цінностей і стратегій поведінки. Вивчення життєвого досвіду передбачає аналіз того, як людина сприймає, інтерпретує та інтегрує

власні переживання у структуру особистості. У науковій літературі сформувалося кілька ключових теоретичних підходів до цієї проблеми, кожен із яких висвітлює різні аспекти психологічного функціонування індивіда [13; 18].

Дослідження McAdams (2001) [55] підтверджують, що життєва історія особистості виконує кілька ключових функцій: організаційну, інтеграційну та смислотворчу. Через наратив людина упорядковує власний досвід, формує послідовність подій та встановлює зв'язки між ними, що сприяє створенню цілісної ідентичності. Науковець виділяє, що життєві історії не є статичними: вони трансформуються під впливом нових переживань, соціальних взаємодій та внутрішньої рефлексії, що відповідає концепції динамічної системи особистості (Sarbin, 1986) [74].

Когнітивна психологія розглядає життєвий досвід як сукупність інформаційних схем, через які індивід сприймає, обробляє та зберігає знання про себе та світ (Neisser, 1988) [58]. Згідно з цією концепцією, досвід не є пасивним накопиченням фактів, а активним конструюванням смислів. Людина формує когнітивні карти власного життя, що дозволяють організовувати події у причинно-наслідкові зв'язки. Брунер (1990) [38] підкреслював, що когнітивні структури відіграють роль фреймів для наративного мислення, через яке особистість створює логічну послідовність життєвих подій. Когнітивний підхід активно застосовується у дослідженні самопізнання, пам'яті та наративної ідентичності, оскільки наративне структурування допомагає інтегрувати події у систему особистісних цінностей та життєвих цілей (Singer, 2004) [74].

Гуманістична психологія акцентує увагу на суб'єктивному досвіді особистості як джерелі самореалізації та смислотворення. Представники цього підходу, Ray, (1996) [65] та Frankl, (2006) [42], підкреслювали, що життєвий досвід формується через взаємодію індивіда з оточенням і визначає його самовідчуття. Особливо важливою є здатність людини переосмислювати

власні події та інтегрувати їх у систему цінностей і життєвих цілей, що сприяє розвитку внутрішньої цілісності та психологічної стійкості.

Екзистенційний підхід розглядає життєвий досвід через призму сутнісних потреб особистості, таких як свобода вибору, відповідальність і пошук сенсу життя. Вчені цього напрямку (Yalom, 1980 [79]; van Deurzen, 1997 [75]) наголошують, що досвід завжди має екзистенційну значущість і формується у контексті відношень індивіда до власного «Я» та світу. Осмислення життєвого досвіду допомагає подолати кризи ідентичності, відновити цілісність особистості та знайти внутрішню опору.

Соціально-конструктивістський підхід підкреслює, що життєвий досвід є соціально детермінованим і формується у процесі взаємодії з іншими людьми та культурними наративами (Gergen, 1994 [45; 46]; Shotter, 1993 [72]). Особистість постає як учасник соціальної взаємодії, а її досвід — результат спільного творення смислів, що підтримує психологічну стійкість, допомагає адаптуватися до культурних норм і знайти своє місце у колективі.

Психоаналітична традиція наголошує на тому, що життєвий досвід включає несвідомі конфлікти, репресовані переживання та емоційні імпульси, які проявляються через символи, сни та наративи (Freud, 1917 [43]; Ricoeur, 1984 [66]). На думку Рікоєра, наратив дозволяє інтегрувати несвідоме у свідоме, організувати приховані переживання і сформулювати цілісне бачення себе.

Феноменологічний підхід концентрується на суб'єктивному переживанні досвіду, на способі, у який особистість усвідомлює і описує власне життя (Husserl, 1913 [50]; van Manen, 1990 [76]). Згідно з цією перспективою, життєвий досвід формується через свідомість індивіда, а наратив стає засобом відтворення «життєвого світу» особистості у всій його багатогранності.

Аналіз сучасних досліджень показує, що жоден із зазначених підходів не може самостійно пояснити всі аспекти життєвого досвіду. Когнітивні та наративні концепції розкривають структурну організацію досвіду, гуманістичні та екзистенційні — його смислотворчий потенціал, соціально-

конструктивістські – культурну детермінацію, психоаналітичні та феноменологічні – глибинні та суб'єктивні виміри. Сучасні дослідники, зокрема McAdams (2001) [55], Sarbin (1986) [70] та Титаренко (2019) [28], пропонують інтегративні моделі, які поєднують ці підходи і розглядають життєвий досвід як динамічну систему, що постійно оновлюється через інтерпретацію, соціальні взаємодії та особистісну рефлексію. Такий синтез дозволяє вивчати наративи не лише як тексти, а як живу психологічну реальність, що відображає цілісність особистості, її внутрішні суперечності та потенціал розвитку.

Таким чином, теоретичні підходи до вивчення життєвого досвіду формують комплексне бачення цього феномену. Інтеграція когнітивних, гуманістичних, екзистенційних, соціально-конструктивістських, психоаналітичних і феноменологічних перспектив дозволяє отримати цілісне уявлення про структуру життєвого досвіду, його динаміку та роль у формуванні ідентичності, самопізнання та психологічної стійкості особистості.

Сучасні інтегративні моделі показують, що життєвий досвід формується через взаємодію когнітивних, емоційних та соціальних процесів, а наратив виступає ключовим механізмом організації та осмислення подій. Наративна структура дозволяє інтегрувати різні складові досвіду в цілісну систему смислів, сприяє формуванню ідентичності, внутрішньої цілісності та психологічної стійкості.

Отже, психологічні підходи до вивчення життєвого досвіду особистості створюють основу для глибокого розуміння механізмів організації особистісної історії та підкреслюють важливість наративного аналізу як інструменту, що дозволяє об'єднувати когнітивні, емоційні та соціальні аспекти досвіду у цілісну, структуровану форму. Цей висновок слугує теоретичною базою для подальшого дослідження наративних моделей структурування життєвого досвіду в емпіричній частині магістерської роботи.

1.3. Психологічна сутність процесу структурування життєвого досвіду

Проблема структурування життєвого досвіду посідає одне з центральних місць у сучасній психологічній науці, адже саме через цей процес людина надає своєму минулому, теперішньому та майбутньому цілісного смислу. Життєвий досвід не є пасивним накопиченням подій або фактів біографії – він відображає внутрішню організацію свідомості, динаміку особистісного розвитку та спосіб інтерпретації реальності. Від того, як індивід структурує власний досвід, залежить не лише формування ідентичності, а й рівень його психологічної стійкості, здатність до адаптації та самореалізації [47; 48].

У психологічній літературі процес структурування досвіду розглядається у кількох вимірах – когнітивному, емоційному, мотиваційному та соціально-культурному. У когнітивній психології (Д. Келлі [52], У. Найссер [58], Дж. Брунер [38]) структура досвіду постає як система індивідуальних схем, категорій і концептів, які упорядковують сприйняття реальності. Дж. Келлі у своїй теорії особистісних конструктів наголошував, що людина є активним «вченим», який постійно формулює гіпотези про світ, перевіряє їх і відповідно перебудовує власну систему уявлень. Цей процес – по суті, безперервне структурування досвіду, спрямоване на досягнення когнітивної узгодженості.

Дж. Брунер [38], який поєднав когнітивну та культурно-психологічну традиції, підкреслював, що структура досвіду має наративну природу. Людина осмислює події не як ізольовані факти, а як елементи історії, у якій кожна подія набуває значення через контекст і послідовність. У цьому сенсі структурування досвіду – це не лише впорядкування інформації, а побудова смислових зв'язків між подіями, що формують життєву логіку.

У феноменологічній психології (А. Шюц [71], В. Франкл [44]) процес структурування досвіду пов'язується із здатністю особистості надавати подіям власного життя суб'єктивного смислу. Згідно з В. Франклом [44], людина завжди прагне до смислу, і саме через його пошук вона інтегрує життєві переживання у єдине ціле. Втрата смислу призводить до дезінтеграції досвіду, а його віднайдення – до відновлення внутрішньої цілісності. Таким чином,

структура життєвого досвіду формується у процесі «сміслової праці» – усвідомлення, інтерпретації та переосмислення власних переживань.

Психологічна сутність структурування досвіду полягає у взаємодії між двома вимірами – внутрішнім і зовнішнім. Зовнішні події набувають психологічного значення лише тоді, коли вони інтегруються у внутрішню структуру особистості – систему цінностей, мотивів, переконань. Згідно з концепцією Ж. Піаже, розвиток мислення відбувається через процеси асиміляції та акомодатії – тобто через упорядкування досвіду відповідно до вже наявних схем і створення нових структур, коли попередні не можуть пояснити нові ситуації. Аналогічно, у дорослому житті людина постійно «перепишує» власний досвід, включаючи нові події до вже наявної смислової системи.

З позицій гуманістичної психології (Rogers [68], Maslow [54]) структурування досвіду пов'язане з прагненням особистості до самореалізації. К. Роджерс розглядав досвід як сукупність усіх переживань, які впливають на «Я-концепцію». Людина прагне до узгодженості між своїми переживаннями та образом «Я», і цей процес вимагає постійної інтеграції нового досвіду. Якщо нові події суперечать усталеним уявленням про себе, виникає внутрішня напруга, що може стати джерелом розвитку або, навпаки, дезадаптації.

А. Маслоу [54] у своїй теорії самоактуалізації підкреслював, що структура життєвого досвіду визначається ієрархією потреб: від базових до духовних. У міру задоволення потреб нижчого рівня людина прагне до осмислення власного досвіду на рівні вищих цінностей – істини, краси, добра. Таким чином, структура життєвого досвіду відображає не лише подієву, а й смислову еволюцію особистості.

У другій половині XX століття в психології з'явився наративний підхід (Дж. Брунер [38], Д. Полкінгорн [64], Д. МакАдамс [56], М. Уайт [77]), який надав новий вимір розумінню процесу структурування досвіду. Його основна ідея полягає в тому, що людина осмислює своє життя у формі історії. Події минулого, переживання теперішнього та очікування майбутнього

інтегруються у єдину оповідь, що створює відчуття послідовності та ідентичності.

Д. МакАдамс [56] у своїй теорії «життєвої історії особистості» описав три рівні ідентичності: диспозиційний (риса характеру), мотиваційно-ціннісний (особистісні цілі) та наративний (життєва історія). Саме наративний рівень забезпечує відчуття внутрішньої узгодженості, адже дозволяє поєднати різні епізоди біографії у логічну та емоційно значущу структуру.

На думку М. Вайта [77] наративна терапія, процес структурування досвіду через історію має терапевтичний ефект. Людина, переповідаючи власне життя, дистанціюється від проблеми, формує нові інтерпретації подій і відкриває можливість для змін. Таким чином, наратив виступає не лише способом опису досвіду, а й інструментом його трансформації.

Структурування життєвого досвіду неможливо розглядати поза контекстом емоційної сфери. Емоції виконують функцію маркування значущості подій – вони визначають, які моменти життя залишаться в пам'яті та вплинуть на подальші інтерпретації. Дослідження А. Дамасіо (1999) [41] показали, що процес прийняття рішень і формування смислів нерозривно пов'язаний з емоційними переживаннями.

Емоційна оцінка подій створює своєрідні «вузлові точки» досвіду, навколо яких вибудовується особистісна історія. Наприклад, травматичні події часто руйнують звичну структуру смислів, змушуючи людину створювати нові способи осмислення минулого. У цьому контексті важливу роль відіграє рефлексія – здатність дистанціюватися від переживання, проаналізувати його та інтегрувати у власну життєву схему.

В. Франкл [42], аналізуючи досвід людей, що пережили граничні ситуації, зазначав, що навіть страждання може бути інтегроване у структуру життя, якщо людина знаходить у ньому смисл. Таким чином, психологічна сутність структурування досвіду полягає у постійному процесі пошуку, створення та переосмислення смислів.

Життєвий досвід завжди формується в соціальному контексті. Соціально-культурна психологія (Дж. Брунер [38], К. Герген [45]) розглядає структурування досвіду як процес, опосередкований мовою, культурою та комунікацією. За Виготським, мова є головним засобом опосередкування свідомості: через слова і культурні символи людина структурує власні переживання.

К. Герген [45] у межах соціального конструктивізму доводив, що індивідуальний досвід завжди є продуктом соціальної взаємодії. Людина формує своє «Я» у процесі діалогу з іншими, тому її життєва історія — це не лише внутрішня, а й соціально зумовлена конструкція. Звідси випливає, що процес структурування досвіду є одночасно індивідуальним і колективним: ми осмислюємо себе через культурні наративи, притаманні певному суспільству.

До основних механізмів структурування життєвого досвіду належать:

1. Когнітивна організація — процес категоризації, узагальнення та систематизації подій.
2. Смыслоутворення — надання подіям індивідуального значення, визначення їхньої ролі в життєвій історії.
3. Емоційна інтеграція — узгодження переживань, зменшення внутрішніх конфліктів.
4. Наративізація — побудова оповіді, яка забезпечує логічну та часову послідовність досвіду.
5. Рефлексія — усвідомлення власних думок, почуттів і дій у контексті особистісного розвитку.

Усі ці механізми взаємопов'язані: когнітивна організація створює основу для рефлексії, емоційна інтеграція забезпечує гармонійність сприйняття, а наративізація — цілісність і зв'язність життєвого досвіду.

Особливої ваги процес структурування набуває у періоди життєвих змін — професійних, особистісних або екзистенційних криз. Як зазначають Д. Бауер [35], К. Мілютіна [17], І. Пилипенко [19], С. Рудницька [21], Т. Костіна [10] та Т. Титаренко [28], саме в кризових ситуаціях людина стикається з

необхідністю переосмислити власний досвід, змінити життєві пріоритети та віднайти нові смисли.

Д. Брокмеєр [37] описував розвиток особистості як послідовність криз, кожна з яких вимагає інтеграції попереднього досвіду у нову систему. Нездатність структурувати переживання минулих подій призводить до фрагментації ідентичності. Навпаки, успішна інтеграція забезпечує формування зрілої особистості.

Вітчизняні дослідження (Н. Чепелєва [31], Т. Титаренко [27], Л. Сохань [24], Т. Здоровець [6; 7],) підкреслюють, що структура життєвого досвіду має процесуальний характер і постійно змінюється у ході життєвого шляху. Людина є не пасивним спостерігачем, а активним автором власної біографії. Саме тому наративна саморефлексія – ключ до усвідомленого розвитку.

Сучасна психологія розглядає здатність структурувати життєвий досвід як показник психологічної зрілості. Людина, яка може побудувати зв'язну історію свого життя, зазвичай володіє вищим рівнем самоприйняття, емоційної стабільності та життєстійкості.

Дослідження показують, що фрагментовані, хаотичні або суперечливі наративи часто пов'язані з підвищеним рівнем тривожності, депресії або травматичного стресу. Натомість зв'язні, осмислені наративи сприяють формуванню позитивної ідентичності, зниженню внутрішніх конфліктів і розвитку почуття контролю над життям.

Таким чином, психологічна сутність структурування досвіду полягає не лише в організації минулого, а й у створенні смислової опори для майбутнього. Це процес, який дозволяє людині залишатися суб'єктом власного життя, навіть у ситуаціях невизначеності.

Структурування життєвого досвіду є складним багаторівневим процесом, який забезпечує інтеграцію когнітивних, емоційних та соціальних складових особистісного буття. Воно реалізується через взаємодію механізмів смислоутворення, рефлексії та наративізації, що створюють основу для побудови індивідуальної історії життя.

Психологічна сутність цього процесу полягає в тому, що через осмислення й інтерпретацію власного досвіду людина формує відчуття цілісності, послідовності та самототожності. Структурування досвіду виступає як механізм самопізнання, адаптації та розвитку, що забезпечує здатність долати життєві кризи та підтримувати внутрішню гармонію.

Таким чином, процес структурування життєвого досвіду є не лише когнітивною операцією впорядкування подій, а глибинним психологічним актом творення особистісного смислу, який визначає траєкторію життєвого шляху людини.

1.4. Роль наративу у формуванні ідентичності та життєвих смислів

Проблематика формування ідентичності та життєвих смислів є однією з ключових у сучасній психології особистості. Людина прагне пояснити власний досвід, віднайти внутрішню логіку подій і визначити своє місце у світі. Наратив – розповідь про себе, своє минуле, теперішнє і можливе майбутнє – стає тією формою, що дозволяє надати життю цілісності. У цьому контексті наратив розглядається не лише як спосіб мовлення, а як когнітивно-афективний механізм організації особистісного досвіду та творення ідентичності.

Під впливом культурної психології, герменевтики та феноменології виник наративний поворот у науках про людину, який змістив акцент з об'єктивного опису поведінки на аналіз суб'єктивного способу осмислення досвіду. Ідентичність, відповідно до цього підходу, – це не статичне утворення, а динамічний процес саморозповіді, у якому людина постійно переосмислює власну історію та її сенс.

Одним із провідних авторів сучасної теорії наративної ідентичності є Д. МакАдамс [56]. Учений запропонував розглядати людське життя як послідовну історію, у якій поєднуються реконструйоване минуле, теперішні ролі та уявлення про майбутнє. Ця «особиста міфологія» допомагає людині зберігати відчуття послідовності, навіть коли життєві події суперечливі або

травматичні. МакАдамс доводить, що через наративи людина пояснює причини власних дій, формує життєві теми («подолання», «відродження», «успіх») і тим самим забезпечує єдність «Я».

Важливо, що ці історії мають не лише індивідуальне, а й соціальне походження: вони вибудовуються у взаємодії з культурними моделями, міфами та соціальними очікуваннями. Таким чином, ідентичність є продуктом постійного діалогу між індивідуальним досвідом і колективною пам'яттю.

Філософ Пол Рікьєр [67] розвинув герменевтичне розуміння наративу як засобу саморефлексії. У своїй праці *Oneself as Another* він описав два виміри ідентичності – «самототожність» (sameness) та «самість» (selfhood). Перша означає сталість у часі, друга – відкритість до змін, етичне самотворення. Наратив, за Рікьєром, поєднує ці дві площини, дозволяючи людині бути одночасно собою і змінюватися. Розповідаючи про своє життя, індивід не просто фіксує факти, а інтерпретує їх, формуючи моральний і ціннісний контекст.

Дж. Брунер [38] зробив вагомий внесок у розуміння наративу як когнітивного інструменту мислення. Він розрізняв два способи пізнання світу – парадигматичний і наративний. Перший спрямований на логічне узагальнення, другий – на осмислення унікального людського досвіду. Брунер підкреслював, що через наративи люди створюють «вірогідні» версії реальності, що дозволяють упорядкувати життєві події, наділити їх смислом і виявити інтенції суб'єкта. Таким чином, розповідь стає формою побудови власного світу.

Сучасні дослідження дозволяють окреслити кілька ключових психологічних механізмів, через які наратив формує ідентичність і смислову структуру життя:

Когнітивна інтеграція досвіду. Наратив допомагає упорядкувати розрізнені спогади у логічну послідовність, утворюючи хронологію, де події набувають причинно-наслідкових зв'язків. Це зменшує хаотичність життєвого

досвіду, підтримує відчуття тягlosti «Я» у часі та сприяє психологічній стабільності.

Емоційна регуляція. Розповідь про події дозволяє людині переосмислити негативний досвід, знайти в ньому новий зміст. Такий процес – відомий як «рефреймінг» – виступає засобом емоційної адаптації та зниження тривоги.

Морально-ціннісне структурування поведінки. Через наративи людина створює власну систему орієнтирів: які вчинки правильні, які – неприйнятні. Наратив виконує функцію морального орієнтира, адже кожна життєва історія містить судження про добро і зло, справедливість, обов'язок і відповідальність.

Соціальне та культурне вписування. Особистісні історії не існують у вакуумі – вони створюються у взаємодії з іншими людьми та колективними сюжетами. Таким чином, через наратив відбувається включення індивіда в культурні спільноти, професійні або етнічні групи, а також ідентифікація з певними соціальними ролями.

Життєвий наратив виконує функцію моста між минулим і майбутнім. Людина здатна «переписати» свою історію, змінюючи інтерпретацію травматичних подій. Дослідження в галузі клінічної психології підтверджують, що осмислення негативного досвіду через наратив пов'язане з вищим рівнем психологічного благополуччя, стійкістю до стресу й відновленням після травми. Особи, які створюють більш зв'язні, наповнені змістом розповіді, демонструють кращу адаптацію до життєвих змін.

Наративна інтерпретація стає основним способом пошуку смислу. Як зазначав В. Франкл [42], прагнення до смислу є базовою мотиваційною силою людини. Коли людина надає значення власному досвіду, навіть страждання набуває конструктивного виміру. Через історію про подолання, про втрату й відновлення вона відкриває нові цінності, що задають напрям подальшого життя.

Ідентичність, побудована через наратив, не є стабільною; вона постійно змінюється під впливом нових обставин. Кожен життєвий етап передбачає

оновлення особистої історії, появу нових розділів і перегляд старих сюжетів. Саме в цьому проявляється динамізм ідентичності – вона водночас зберігає безперервність і допускає трансформацію.

Дослідження показують, що тематичні структури наративів (наприклад, мотив подолання, розвитку, турботи про інших) мають зв'язок із рисами особистості, моральними установками та рівнем соціальної активності. Таким чином, розповідь про себе виконує прогностичну функцію: вона впливає на поведінку, самооцінку та прийняття рішень.

Хоча роль наративу у становленні ідентичності є визнаною, у науковій дискусії зберігаються суперечності. По-перше, наративи не завжди відображають реальні події – вони можуть бути реконструкціями, пристосованими до поточних потреб чи соціальних очікувань. Це створює труднощі для емпіричного дослідження. По-друге, культурна специфіка форм наративу потребує обережності: одна і та сама структура оповіді може мати різний психологічний ефект у різних культурних середовищах [73].

Ще одна методологічна проблема полягає у питанні каузальності: чи справді наративні практики формують ідентичність, чи лише віддзеркалюють її вже сформований стан? Сучасні дослідження намагаються вирішити це питання через лонгітюдні та експериментальні підходи, проте остаточних висновків поки немає.

Аналіз наукових джерел показує спільність базових принципів і відмінність акцентів. МакАдамс фокусується на емпіричному вивченні структури життєвих історій і визначає ідентичність як «внутрішній міф», який формує поведінку. Ріксер надає більш філософського забарвлення, наголошуючи на етичному вимірі саморозповіді. Брунер розглядає наратив як когнітивний механізм побудови смислу. Усі ці підходи сходяться в одному: наратив є універсальним способом поєднання часу, досвіду і самосвідомості.

Наративна парадигма має значний потенціал для практичної психології та педагогіки. У наративній терапії (М. Вайт [78], М. Расн [69],) клієнт навчається переосмислювати свій досвід, створюючи нову версію власної історії, яка

сприяє розвитку й зменшенню відчуття безпорадності. В освітній сфері робота з особистісними наративами – автобіографічними есе, життєвими проектами, рефлексивними щоденниками – допомагає учням та студентам усвідомити власні цінності, життєві цілі й напрям самореалізації.

Такі методи сприяють формуванню внутрішньої мотивації, розвитку рефлексії та здатності брати відповідальність за власний життєвий шлях. Для осіб із кризовим досвідом наративні практики є дієвим інструментом відновлення цілісності «Я».

Подальший розвиток наративного підходу вимагає мультидисциплінарності. Перспективними є:

- лонгітюдні дослідження, які дозволять простежити, як змінюються життєві історії протягом різних етапів розвитку;
- крос-культурні аналізи, що виявляють універсальні й специфічні наративні структури;
- використання методів обчислювальної лінгвістики для вивчення текстових характеристик особистісних наративів;
- поєднання якісних і кількісних методів для перевірки зв'язку між типом наративу та рівнем психологічного благополуччя.

Такі напрями сприятимуть уточненню уявлень про те, як саме розповідь про себе формує цілісність ідентичності й сприяє особистісному зростанню.

Наративна форма мислення виступає фундаментальним механізмом побудови особистісного досвіду. Завдяки наративу людина надає своєму життю смислової зв'язності, перетворюючи хаос подій у логічну послідовність, що має мету й ціннісний вимір. Формування ідентичності через наратив є процесом постійного переосмислення – людина безперервно створює власну історію, у якій минуле, теперішнє й майбутнє поєднані у смислову цілість.

Отже, наратив – це не просто спосіб розповісти про себе, а засіб самотворення. Він виконує когнітивну, емоційну, моральну та соціальну функції, стаючи основою для особистісного розвитку, стійкості та

смісложиттєвого самовизначення. Подальше дослідження цього феномена відкриває перспективи для глибшого розуміння процесів самопізнання, саморегуляції та психологічного благополуччя.

Висновок до розділу 1

Підсумовуючи, можна стверджувати, що наратив у психологічній науці розглядається як фундаментальний механізм осмислення життєвого досвіду. Він дозволяє індивіду структурувати події, надавати їм смислу та інтегрувати їх у цілісну історію власного життя. Через наратив формується особистісна ідентичність, встановлюються причинно-наслідкові зв'язки між подіями минулого, теперішнього та майбутнього, а також реалізується процес самопізнання та психологічної інтеграції особистості.

Аналіз теоретичних підходів до вивчення життєвого досвіду особистості демонструє, що ця категорія є багатовимірним і динамічним феноменом, який включає когнітивні, емоційні, ціннісні та соціокультурні компоненти. Когнітивна перспектива акцентує на структурі знань, схемах і причинно-наслідкових зв'язках між подіями, що дозволяє систематизувати та прогнозувати досвід. Гуманістичні та екзистенційні підходи підкреслюють значення досвіду для самореалізації, пошуку сенсу та гармонізації внутрішнього «Я». Соціально-конструктивістська перспектива висвітлює роль соціальної взаємодії та культурних норм у конструюванні життєвої історії. Феноменологічний підхід зосереджується на суб'єктивному переживанні досвіду та процесі його осмислення, а психоаналітичний – на несвідомих структурах і внутрішніх конфліктах, що впливають на інтеграцію досвіду.

Підсумовуючи, слід зазначити, що процес структурування життєвого досвіду є складним багатовимірним феноменом, який охоплює когнітивні, емоційні та смислові механізми інтеграції переживань у цілісну систему. Його психологічна сутність полягає у впорядкуванні подій минулого, теперішнього та майбутнього в узгоджений життєвий наратив, який надає досвіду смислу та сприяє саморозумінню особистості.

Структурування досвіду забезпечує гармонізацію внутрішнього світу людини, формує її здатність до рефлексії, осмислення кризових подій і побудови стабільної ідентичності. Таким чином, воно виступає базовим психологічним механізмом особистісного розвитку, саморегуляції та пошуку життєвих смислів.

Наратив є центральним механізмом у процесі становлення особистісної ідентичності та побудови життєвих смислів. Через створення й осмислення власної історії людина формує уявлення про себе, визначає ключові цінності, цілі та орієнтири життєвого шляху. Наратив виступає засобом інтеграції минулого досвіду, теперішніх переживань і майбутніх очікувань у цілісну смислову систему, що забезпечує внутрішню послідовність і стабільність особистості.

Таким чином, процес конструювання наративу – це не лише відображення подій життя, а й активне створення психологічної реальності, у якій індивід знаходить і підтверджує свою унікальність. Саме через наративну організацію досвіду відбувається гармонізація особистісного розвитку, формування почуття ідентичності та підтримання смислової єдності життя.

РОЗДІЛ 2

МЕТОДОЛОГІЯ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ НАРАТИВНИХ МОДЕЛЕЙ ЖИТТЄВОГО ДОСВІДУ

2.1. Мета, завдання, об'єкт, предмет і гіпотеза дослідження

Емпіричне дослідження, присвячене аналізу наративних моделей структурування життєвого досвіду, спрямоване на глибоке розуміння того, як людина осмислює власне життя через побудову особистісних історій. У сучасному психологічному дискурсі наратив розглядається як центральний механізм інтеграції досвіду, формування ідентичності та конструювання життєвого смислу (Bruner, 1990 [38]; McAdams, 2001 [56]; Приходько, 2018 [20]; Любімова, 2015 [14]; Ян, 2003 [51]). Саме тому дослідження цього феномену набуває надзвичайної актуальності, адже дозволяє виявити, яким чином людина впорядковує свій життєвий досвід, долає суперечності між минулим і теперішнім, та як через мову створює послідовність, що надає її існуванню внутрішньої логіки.

Наратив у психологічній науці не обмежується лише розповіддю чи біографічним описом. Це складний психічний процес, що поєднує когнітивні, емоційні й смислові рівні функціонування особистості. Кожна людина, усвідомлено чи ні, вибудовує історію власного життя, визначаючи ключові події, конфлікти, зміни, кризи та перемоги. Як зазначає Д. Полкінгорн (Polkinghorne, 1988) [63], саме через структурування подій у часовій і логічній послідовності індивід набуває почуття безперервності та ідентичності. У цьому сенсі наратив – це не просто текст, а форма психологічної організації досвіду.

Метою даного дослідження є теоретичне обґрунтування та емпіричне вивчення наративних моделей структурування життєвого досвіду особистості, а також визначення їх психологічних механізмів, типологічних особливостей і закономірностей формування у процесі самопізнання, саморефлексії та побудови цілісної життєвої історії.

Ця мета передбачає не лише опис наративних моделей, а й глибше розуміння їх функцій у підтриманні психологічної стабільності, конструюванні особистісної ідентичності та формуванні смислової єдності життєвого досвіду. Дослідження має на меті також з'ясувати, як особистість, через мову та символічні структури, інтегрує окремі події в осмислену цілісність, долаючи хаотичність і фрагментарність власного життєвого шляху.

Для досягнення поставленої мети були сформульовані такі основні завдання:

Проаналізувати теоретичні підходи до проблеми наративної організації життєвого досвіду у вітчизняній та зарубіжній психології. Це передбачає систематизацію наукових концепцій, що пояснюють феномен наративу – від когнітивно-конструктивістських (Bruner, 1990 [38]) до екзистенційно-гуманістичних (McAdams, 2001 [55]; Титаренко, 2011 [28]).

Визначити сутність поняття “наративна модель життєвого досвіду” та окреслити основні критерії її структурування – послідовність, причинно-наслідкові зв’язки, смислова узгодженість і емоційна насиченість.

Емпірично дослідити структурні та змістові особливості наративів респондентів, що дозволить виявити закономірності побудови індивідуальних життєвих історій, рівень їх інтегрованості та емоційної тональності.

Виявити психологічні механізми осмислення життєвого досвіду (рефлексія, інтеріоризація, каузальна атрибуція, смислотворення) та на цій основі розробити типологію наративних моделей, які відображають різні стратегії організації життєвих подій.

Обґрунтувати практичне значення наративного аналізу у психологічному консультуванні та психотерапії як інструменту реконструкції смислів, інтеграції травматичного досвіду та підтримки ідентичності.

Ці завдання взаємопов’язані між собою і забезпечують комплексне дослідження феномену наративу як форми структурування життєвого досвіду.

Об’єктом дослідження є процес наративного структурування життєвого досвіду особистості, тобто механізми, за допомогою яких людина осмислює

власне життя, впорядковує події та формує цілісну життєву історію. Об'єкт охоплює як когнітивні, так і емоційно-сміслові аспекти осмислення індивідуальної біографії.

Предметом дослідження виступають наративні моделі як форми психологічної організації та осмислення життєвого досвіду. Вони розглядаються як узагальнені структури, що відображають способи побудови життєвих історій, їх смислову архітектуру, типові сценарії та внутрішню логіку розвитку.

Таким чином, якщо об'єктом є процес осмислення життя через наратив, то предметом є конкретні форми і моделі цього процесу, які виявляються у мовленні, сюжетах, символах та інтерпретаціях життєвих подій.

Основна гіпотеза дослідження полягає в тому, що наративні моделі життєвого досвіду мають специфічну структуру, яка визначається індивідуальним способом осмислення життєвих подій. Рівень інтегрованості та смислової цілісності наративу відображає ступінь психологічної зрілості особистості, а типологічні відмінності моделей зумовлені індивідуально-психологічними особливостями, системою цінностей, емоційно-смісловими патернами та життєвими стратегіями.

Зокрема, передбачається, що:

- особистості з високим рівнем рефлексії та емоційної інтегрованості формують більш узгоджені, смислово насичені й цілісні життєві наративи;
- фрагментарність і суперечливість наративу корелює з низьким рівнем ідентичності, емоційної стабільності або пережитим травматичним досвідом;
- характер домінуючих наративних сюжетів (героїчний, екзистенційний, кризовий, гармонійний) відображає специфіку особистісного розвитку й систему смислів, через яку людина інтерпретує своє життя.

Методологічною основою дослідження є положення наративної психології, згідно з якою людина створює смисл через оповідну форму досвіду (Bruner, 1990 [38]; Sarbin, 1986 [70]). Наратив виступає не лише результатом, але й процесом побудови особистісної реальності. У центрі уваги –

суб'єктивна інтерпретація подій, внутрішня логіка переживань, динаміка смислотворення.

Дослідження спирається також на ідеї гуманістичної психології (Maslow, 1954 [54]; Rogers, 1961 [68]), які підкреслюють роль особистісного досвіду, саморефлексії та прагнення до самоактуалізації; а також на підходи екзистенційної психології (Frankl, 1963 [42]), де наратив розглядається як засіб пошуку смислу в умовах життєвих криз.

Когнітивно-конструктивістська перспектива (Neisser, 1994 [59]) пояснює, що індивід активно створює власну “життєву історію”, вибудовуючи події в узгоджену смислову систему. Цей процес включає як вибір змістових акцентів (що згадати, що опустити), так і смислове переосмислення подій – від хаосу до структури, від фрагмента до цілого.

Поставлена мета визначає логіку емпіричного дослідження: від теоретичного аналізу концепцій наративу – до практичного вивчення особливостей життєвих історій реальних респондентів. Завдання спрямовані на поєднання якісного й кількісного підходів: аналіз змістових характеристик наративів, виявлення структурних компонентів (експозиція, конфлікт, кульмінація, розв'язка), оцінка когерентності, а також визначення психологічних змінних, пов'язаних із рівнем інтегрованості історій.

Виконання цих завдань дозволяє емпірично підтвердити, що наратив є не лише способом опису досвіду, а й механізмом його перетворення – процесом, у якому минуле набуває нового смислу, а майбутнє проєктується на основі переосмисленого життєвого шляху.

2.2. Вибір та характеристика учасників дослідження

Емпірична частина дослідження була спрямована на виявлення психологічних механізмів структурування життєвого досвіду через наративні моделі та здійснювалася упродовж 2024–2025 навчального року на базі факультету психології Національного педагогічного університету. Вибір саме цієї бази зумовлений наявністю достатньої кількості потенційних учасників,

які знаходяться на етапі активного становлення професійної та особистісної ідентичності, а також відкриті до процесів самопізнання, саморефлексії й осмислення власного життєвого досвіду.

У дослідженні взяли участь 60 респондентів віком від 20 до 35 років. Такий віковий діапазон відповідає періоду молодості, коли особистість активно формує власну ідентичність, систему життєвих цінностей, а також прагне до узгодження минулого досвіду з майбутніми життєвими цілями. Відповідно до теорії розвитку, саме цей етап характеризується розв'язанням кризи "інтимність проти ізоляції" і потребою в цілісному розумінні власної біографії.

До вибірки увійшли такі соціальні категорії:

1. Студенти магістратури психологічних спеціальностей (n=24), які мають розвинені навички самоспостереження і здатність до аналітичного опису життєвих подій.

2. Молоді фахівці у сфері освіти, соціальної роботи, психології та комунікацій (n=18), які вже мають первинний професійний досвід і здатні порівнювати власні очікування з реальністю професійної діяльності.

3. Особи, що перебувають на етапі професійного самовизначення або зміни життєвого шляху (n=18), які відзначаються підвищеною рефлексивністю і прагненням переосмислити власну біографію.

До участі в дослідженні залучалися особи, які відповідали таким критеріям:

– відсутність клінічно виражених психічних розладів, що могли б впливати на когнітивні процеси або емоційну стабільність;

– готовність до саморефлексії – вміння аналізувати власний досвід, оцінювати емоційні стани та усвідомлювати смислові аспекти подій;

– добровільна згода на участь та дозвіл на використання результатів дослідження в наукових цілях із дотриманням етичних норм (Конвенція АРА, 2017).

Таке обмеження вибірки забезпечило релевантність даних і дозволило досліджувати саме ті аспекти життєвого досвіду, які залежать від усвідомленого саморозуміння, а не від ситуативних чи патологічних чинників.

Серед учасників було 36 жінок (60%) і 24 чоловіки (40%). Співвідношення відображає реальну гендерну пропорцію серед представників гуманітарних професій, зокрема психологів та педагогів, де жінки становлять більшість. Усі респонденти мали або отримували вищу освіту (бакалаврський чи магістерський рівень). Це важливо, оскільки освітній рівень впливає на сформованість когнітивних структур і глибину рефлексії (Bruner, 1990 [38]).

Респонденти характеризувалися високою навчальною мотивацією, позитивним ставленням до самопізнання та інтересом до розуміння власного життєвого шляху. Для багатьох із них участь у дослідженні мала терапевтичний ефект, оскільки дозволяла через створення особистісного наративу переосмислити життєві події, що збігається з підходами наративної психології (McAdams, 2001 [56]; White, 1990 [77]).

Для підвищення аналітичної точності результати було структуровано за двома групами:

Група А ($n = 30$) – респонденти з високим рівнем рефлексивності та вираженими смисложиттєвими орієнтаціями (визначалося за методиками С. Крамера та Д. Леонтьєва).

Група Б ($n = 30$) – респонденти з нижчим рівнем рефлексивності та менш інтегрованими життєвими наративами.

Таке групування дало змогу провести порівняльний аналіз між особами з різним рівнем осмислення власного досвіду та визначити вплив когнітивно-смислових факторів на структуру наративів.

Вибір молодих дорослих як об'єкта дослідження відповідає логіці розвитку життєвої історії особистості. За концепцією McAdams (1993 [56]), саме в цьому віці формується «наративна ідентичність» – інтегративне уявлення про себе через життєвий сюжет. Аналогічно, Х. Герген (Gergen, 1994 [46])

підкреслює, що у період дорослішання людина прагне створити узгоджену біографічну оповідь, яка поєднує минуле, теперішнє і майбутнє.

З позицій екзистенційної психології (Франкл, 1967 [44]; Ялом, 1980 [79]), цей віковий період супроводжується активним пошуком смислу, що проявляється у прагненні до самопізнання і переоцінки життєвих цінностей. Отже, вибірка є максимально придатною для дослідження процесу структурування досвіду через наративні механізми.

Дослідження проводилось у кілька етапів:

1. Попереднє анкетування – збирання соціально-демографічної інформації та виявлення рівня рефлексії і смисложиттєвих орієнтацій.
2. Наративне інтерв'ю – індивідуальна бесіда, під час якої респонденти описували значущі події свого життя, що вплинули на їхнє самосприйняття.
3. Контент-аналіз текстів – виділення ключових тем, мотивів і когнітивно-емоційних структур.
4. Порівняльна оцінка між групами А і Б – аналіз ступеня цілісності, послідовності та смислової інтеграції наративів.

Усі учасники надали інформовану згоду на участь у дослідженні. Дотримувалися принципів конфіденційності, добровільності та права на відмову від участі на будь-якому етапі. Етичний контроль забезпечувався відповідно до «Етичного кодексу психолога» (Українська спілка психотерапевтів, 2018) та «Етичних стандартів Американської психологічної асоціації» (АРА, 2017).

Обрана вибірка забезпечила можливість виявити закономірності побудови наративів у контексті розвитку ідентичності та смисложиттєвих орієнтацій. Вона дозволила:

- встановити зв'язки між структурними характеристиками наративу (послідовність, причинність, інтегрованість) і особистісними параметрами (рефлексивність, смислові орієнтації, рівень самоприйняття);

- дослідити, як типи наративних моделей (героїчний, кризовий, компенсаторний тощо) корелюють із життєвими цінностями та емоційними патернами;
- підтвердити, що наративне структурування є універсальним механізмом саморозуміння, який забезпечує психологічну цілісність особистості.

2.3. Методи та методики дослідження

З метою реалізації поставлених завдань і перевірки гіпотези дослідження було використано комплекс взаємодоповнювальних методів, які поєднують якісний (наративний, феноменологічний, інтерпретативний) і кількісний (психодіагностичний, статистичний) підходи. Така методологічна інтеграція забезпечила можливість не лише описати феномен наративного структурування життєвого досвіду, а й виявити закономірності його зв'язку з когнітивно-смісловими та особистісно-рефлексивними характеристиками.

1. Теоретичні методи дослідження. Теоретичний блок дослідження мав на меті узагальнення наукових підходів до вивчення наративу як форми осмислення життєвого досвіду та побудови особистісної ідентичності.

На цьому етапі здійснювалося ґрунтовне опрацювання праць провідних представників наративної психології – Дж. Брунера (Bruner, 1990, 2004), Д. МакАдамса (McAdams, 1993, 2001), Х. Гергена (Gergen, 1994), М. Вайта і Д. Епстона (White & Epston, 1990), Н. Чепелевої (2008), Т. Титаренко (2013), О. Коржової (2017) та ін.

У результаті аналізу було з'ясовано, що життєвий наратив виконує функцію інтеграції особистісного досвіду, створюючи смислову єдність біографії. Брунер підкреслював, що «людина мислить і живе у формах наративу», а МакАдамс вважав наратив «психологічним текстом особистості», який відображає її життєві стратегії, конфлікти й цінності.

Узагальнення теоретичних моделей життєвого наративу. Систематизація підходів дозволила виокремити кілька концептуальних моделей:

- когнітивно-конструктивістську (Брунер, 1990) – наратив як когнітивна схема, що забезпечує узгодження досвіду;
- психоаналітичну (Freeman, 2010) – наратив як засіб інтеграції несвідомих імпульсів;
- екзистенційно-гуманістичну (Frankl, 1967; Yalom, 1980) – наратив як процес пошуку смислу;
- соціально-конструктивістську (Gergen, 1994) – життєва історія як соціальний дискурс, що формується у міжособистісній взаємодії.

На основі теоретичного аналізу було виділено основні структурні елементи життєвого наративу:

- темпоральність (часова послідовність подій);
- каузальність (логічні зв'язки між подіями);
- ціннісно-сміслову ядро (життєві орієнтації, мотиви, емоційне забарвлення);
- ідентифікаційний аспект (уявлення про себе як автора власної історії).

Таким чином, теоретичні методи забезпечили наукове підґрунтя для подальшої емпіричної перевірки концепції наративних моделей життєвого досвіду.

2. Емпіричні методи дослідження.

Для реалізації мети дослідження було обрано низку емпіричних методів, спрямованих на виявлення індивідуальних відмінностей у способах структурування життєвого досвіду.

2.1. Метод наративного інтерв'ю (за М. Вайтом і Д. Епстоном). Цей метод дозволив дослідити індивідуальні стратегії осмислення власного життєвого шляху. Згідно з підходом Вайта та Епстона (1990), людина виступає «автором» власного життя, а наратив – інструментом його організації.

Процедура:

1. Респонденту пропонувалося описати значущі події свого життя, які вплинули на становлення особистості.

2. Інтерв'ю будувалося за принципом відкритого діалогу, де дослідник допомагав учаснику реконструювати події у хронологічній і смисловій послідовності.

3. У процесі аналізу увага приділялася емоційній насиченості, когерентності, послідовності та наявності «смислових вузлів» (точок переосмислення).

Аналітичні параметри:

- ступінь узгодженості подій;
- домінуючі теми (успіх, втрати, саморозвиток);
- стиль оповіді (героїчний, трагічний, інтегративний).

2.2. Тест смисложиттєвих орієнтацій (СЖО) Д. Леонтьєва. Методика дозволяє оцінити рівень усвідомлення життєвих цілей, смислову насиченість досвіду та суб'єктивне відчуття контролю над подіями.

Психометричні показники:

1. Ціль у житті – наявність перспективи та планів;
2. Процес життя – емоційне задоволення від щоденної діяльності;
3. Результативність життя – відчуття самореалізації;
4. Локус контролю «Я» і «Життя» – віра у власну відповідальність за події.

Методика дозволила встановити зв'язок між рівнем смисложиттєвих орієнтацій і типом побудови наративу: чим вищі показники усвідомленості, тим більш інтегрованою є життєва історія.

2.3. Методика «Рівень суб'єктивного контролю» (РСК) Є. Бажина, Є. Голинкіної, А. Еткінда. Цей метод був спрямований на вимірювання інтернальності (внутрішнього локусу контролю) у різних сферах життєдіяльності – досягненнях, невдачах, міжособистісних стосунках, здоров'ї.

Значення для дослідження:

Особи з високим рівнем інтернальності, як правило, формують наратив, у якому вони є активними суб'єктами, тоді як екстернали схильні до опису життя як низки випадкових подій. Це узгоджується з концепцією Брунера

(1990), який вважав, що наративна структура відображає особистісну агентність – спроможність діяти та впливати на перебіг життя.

2.4. Опитувальник рефлексивності особистості (А. Карпов). Методика оцінює здатність особистості до аналізу власних психічних станів, мотивів і поведінкових стратегій.

Параметри:

- системність рефлексії;
- ретроспективна та поточна рефлексія;
- інтерпретативна гнучкість.

У контексті дослідження рефлексивність розглядається як психологічна умова структурування життєвого досвіду: чим вище її рівень, тим більш когерентною та смислово узгодженою є особистісна оповідь.

2.5. Контент-аналіз наративів. Здійснювався на основі транскрибованих текстів наративних інтерв'ю. Він передбачав поетапне кодування даних:

Визначення ключових тем (наприклад: «випробування», «досягнення», «втрата», «саморозвиток»).

Встановлення емоційної тональності (позитивна, нейтральна, негативна).
Визначення структурних компонентів (початок – кульмінація – розв'язка).

Оцінка інтегрованості наративу за критеріями МакАдамса (McAdams, 2001): послідовність, причинність, зосередженість на смислах.

Отримані результати підлягали якісному та кількісному узагальненню, що дозволило виділити типологію наративних моделей (наприклад, гармонійно-інтегративна, кризово-фрагментарна, рефлексивно-трансформаційна).

Для кількісної перевірки гіпотези та встановлення зв'язків між показниками використовувалися такі статистичні методи:

Описова статистика – розрахунок середніх значень (M), стандартних відхилень (SD), коефіцієнтів варіації (V) для кожного показника. Це дозволило оцінити загальні тенденції розподілу даних.

Кореляційний аналіз (r -Пірсона) – для визначення взаємозв'язків між рівнем рефлексивності, смисложиттєвими орієнтаціями та інтегрованістю

наративної структури. Наприклад, очікувалось, що високі показники за шкалами СЖО та РСК корелюватимуть із наявністю узгоджених і цілісних життєвих історій.

Контент-аналітична обробка – використання частотного аналізу тем і мотивів, що повторюються у наративах різних груп, з подальшою інтерпретацією їх смислової насиченості.

Порівняльний аналіз (t-критерій Стьюдента) – для перевірки статистичної значущості відмінностей між групами А та Б за показниками рефлексії, смислу та інтернальності.

Важливою особливістю дослідження є поєднання якісного наративного аналізу з кількісною психодіагностикою, що забезпечує методологічну валідність. Такий підхід відповідає тенденціям сучасної психології, де наголошується на необхідності поєднання феноменологічного опису особистого досвіду з об'єктивними показниками (Flick, 2018; Clandinin & Connelly, 2000).

Комбінування дозволяє:

- побачити, як особистість інтерпретує свій досвід (якісний аспект);
- встановити статистичні закономірності між цими інтерпретаціями і психологічними параметрами (кількісний аспект).

2.4. Процедура проведення емпіричного дослідження

Емпіричне дослідження процесу структурування життєвого досвіду особистості через наративні моделі передбачало комплексну багатоступеневу роботу, спрямовану на виявлення глибинних механізмів самопізнання, смислотворення та побудови особистісної ідентичності. Процес організації дослідження охоплював чотири основні етапи, кожен із яких мав свої завдання, методичні інструменти та логіку реалізації.

I етап – підготовчий (листопад–грудень 2024 р.)

Перший етап був присвячений розробці концептуально-методологічної бази дослідження. Основні зусилля наукової групи були спрямовані на:

Теоретичний аналіз сучасних досліджень у галузі наративної психології, герменевтики, феноменології та екзистенційної психології. Особлива увага приділялася працям Дж. Брунера, П. Рікера, Д. МакАдамса, Н. Чепелевої, Т. Титаренко, які сформували основу для розуміння наративу як психологічного механізму структурування життєвого досвіду.

Формулювання мети, завдань і гіпотези дослідження. Визначено, що основним фокусом є взаємозв'язок між рівнем інтегрованості особистісного наративу, смисложиттєвими орієнтаціями та показниками рефлексивності.

Підбір і адаптація психодіагностичних методик, які відповідають вимогам надійності, валідності та етичної прийнятності. Для цього було апробовано декілька варіантів тестів і методик, зокрема адаптовану українську версію тесту СЖО Д. Леонтьєва.

Організаційна підготовка – отримання інформованої згоди учасників, проведення інструктажу, забезпечення умов для анонімності й конфіденційності результатів.

Таким чином, підготовчий етап заклав методологічний фундамент для подальших емпіричних дій і забезпечив наукову валідність майбутнього експерименту.

II етап – констатувальний (січень–березень 2025 р.)

На цьому етапі було розпочато збір емпіричних даних. Основним методом став індивідуальний наративний інтерв'юінг, спрямований на реконструкцію життєвого шляху особистості через усвідомлення ключових подій і смислових вузлів.

Процедура проведення інтерв'ю:

З кожним респондентом проводилася індивідуальна сесія тривалістю 45–60 хвилин у спокійній і безпечній атмосфері.

Інтерв'ю розпочиналося з відкритого запитання:

«Якби Ви мали розповісти історію свого життя як книгу чи фільм – з чого б вона починалася і що в ній було б головним?»

Далі уточнювалися аспекти, пов'язані з:

- важливими життєвими подіями;
- переломними моментами;
- значущими взаєминами;
- моментами вибору, втрат і досягнень;
- усвідомленням власної ролі у подіях життя.

Інтерв'ю записувалися на аудіоносії (за згодою учасника), після чого тексти транскрибувалися та анонімізувалися.

Паралельно учасники заповнювали психодіагностичні опитувальники (СЖО, РСК, опитувальник рефлексивності), що дозволяло кількісно зафіксувати рівень смислотворення, суб'єктивного контролю та саморефлексії.

Результати цього етапу створили емпіричну базу для подальшого якісного та статистичного аналізу.

III етап – аналітичний (квітень–травень 2025 р.)

Цей етап був присвячений обробці, систематизації та аналізу зібраних матеріалів. Аналіз здійснювався у два взаємопов'язані напрями – *контент-аналіз наративів* і *статистична обробка тестових результатів*.

1. Контент-аналіз наративів

Для кожного інтерв'ю визначалися тематичні категорії:

Життєві цінності – визначення пріоритетів і сенсів;

Кризові події – ситуації втрати, конфлікту, змін;

Пошук сенсу – способи осмислення труднощів і досягнень;

Самоідентифікація – уявлення про себе, свою роль, цінність і життєве призначення.

Використовувалася система кодів і тематичних маркерів, що дозволяла визначити глибину рефлексії, емоційну тональність, логічну послідовність подій та наявність смислових зв'язків між епізодами.

2. Кількісний аналіз.

Розраховано середні показники та стандартні відхилення для кожної шкали тестів.

Використано кореляційний аналіз (r-Пірсона) для визначення зв'язків між рівнем рефлексивності, смисложиттєвими орієнтаціями та структурною цілісністю наративу.

Оцінено різницю між групами А і Б за ключовими показниками, що дозволило підтвердити гіпотезу про зв'язок між глибиною осмислення досвіду та інтегрованістю життєвої історії.

IV етап – узагальнювальний (червень 2025 р.). На завершальному етапі результати всіх попередніх етапів були інтегровані в єдину концептуальну модель. Було здійснено:

Типологізацію наративних моделей життєвого досвіду:

Цілісні наративи – характеризуються логічною послідовністю, високим рівнем рефлексії, наявністю головної життєвої лінії, усвідомленням особистісного зростання.

Фрагментарні наративи – мають розірвану структуру, переважання емоцій над логікою, труднощі в осмисленні подій.

Реконструктивні наративи – демонструють процес переходу від хаотичного сприйняття досвіду до його інтеграції та побудови узгодженої історії.

Інтерпретацію результатів – порівняння отриманих даних із теоретичними моделями наративної ідентичності Дж. Брунера та Д. МакАдамса.

Розробку практичних рекомендацій для психологів-консультантів і психотерапевтів щодо використання наративного аналізу у роботі з клієнтами, які переживають кризові життєві ситуації або втрату цілісності життєвої історії.

Усі процедури відповідали Етичному кодексу психолога (Українська спілка психотерапевтів, 2017). Кожен учасник:

- підписував інформовану згоду на участь у дослідженні;
- мав право відмовитися від участі на будь-якому етапі без пояснення причин;

- був поінформований про конфіденційність результатів і використання даних лише в наукових цілях;
- отримував зворотний зв'язок після завершення роботи.

Процедура емпіричного дослідження була побудована на принципах наукової валідності, системності й етичності. Послідовне поєднання якісного (нарративного інтерв'ю) та кількісного (психодіагностика, статистичний аналіз) підходів дозволило глибоко дослідити процес структурування життєвого досвіду особистості. В результаті отримано науково обґрунтовані дані про типи нарративних моделей, рівень їх інтегрованості та психологічні механізми смислотворення, що підтвердило гіпотезу дослідження та створило підґрунтя для подальших психологічних практик.

Висновки до розділу 2

Таким чином, розділ 2 закладає теоретичний і методологічний фундамент для подальших етапів дослідження. У ньому визначено концептуальні орієнтири, що спрямовують аналіз нарративних моделей як проявів внутрішнього світу особистості. Формулювання мети, завдань, об'єкта, предмета та гіпотези забезпечує цілісність дослідницької логіки і дозволяє поєднати теоретичну рефлексію з емпіричним вивченням реальних життєвих історій.

Наратив, таким чином, постає як універсальний інструмент пізнання людиною самої себе, як форма психологічного впорядкування життєвого досвіду, що дозволяє досягти внутрішньої узгодженості, зберегти відчуття безперервності особистісного розвитку й знайти смислову опору в мінливому світі.

Таким чином, вибірка дослідження є репрезентативною для цілей вивчення процесів нарративної організації життєвого досвіду. Її соціально-демографічна і психологічна однорідність дозволила уникнути впливу сторонніх факторів, тоді як поділ на дві групи забезпечив можливість емпірично перевірити гіпотезу щодо зв'язку між рівнем рефлексивності та інтегрованістю життєвого

наративу. Отримані дані створюють підґрунтя для подальшого аналізу когнітивних і емоційно-сміслових механізмів, що забезпечують структурування особистісного досвіду.

Отже, комплекс використаних методів дозволив цілісно дослідити феномен наративного структурування життєвого досвіду. Теоретичні підходи забезпечили концептуальне підґрунтя, емпіричні методики дали змогу виявити індивідуальні відмінності, а статистичний аналіз підтвердив взаємозв'язки між смисложиттєвими орієнтаціями, рефлексивністю та структурною інтегрованістю наративів.

Такий міждисциплінарний підхід забезпечив глибоке розуміння психологічних механізмів побудови життєвої історії як форми самопізнання й осмислення особистісного досвіду.

Завдяки поетапній процедурі – від підготовки до узагальнення результатів – забезпечено наукову достовірність, логічну послідовність і глибину аналізу. Поєднання якісних і кількісних методів дозволило не лише описати змістові особливості життєвих історій, а й виявити зв'язки між рівнем рефлексії, смисложиттєвими орієнтаціями та цілісністю наративу. Отримані результати підтвердили гіпотезу дослідження й окреслили перспективи практичного застосування наративного підходу у психологічному консультуванні та розвитку самопізнання особистості.

РОЗДІЛ 3.

АНАЛІЗ ТА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ДОСЛІДЖЕННЯ НАРАТИВНИХ МОДЕЛЕЙ СТРУКТУРУВАННЯ ЖИТТЄВОГО ДОСВІДУ

3.1. Результати емпіричного дослідження наративних моделей життєвого досвіду

Емпіричне дослідження дозволило виявити специфічні особливості структурування життєвого досвіду через індивідуальні наративи. Отримані результати свідчать, що більшість респондентів усвідомлюють своє життя як послідовну історію, де основними смисловими центрами виступають події, пов'язані з навчанням, професійним становленням, міжособистісними стосунками та саморозвитком.

Учасники з високим рівнем рефлексивності та смисложиттєвих орієнтацій (група А) демонстрували більш цілісну структуру наративів, виражену логічну послідовність подій і наявність головної життєвої теми («шлях до самореалізації», «подолання труднощів», «пошук власного покликання»). У групі Б, навпаки, переважали фрагментарні оповіді з нечіткими причинно-наслідковими зв'язками, поверхневим осмисленням подій і переважанням емоційного опису над аналітичним.

За результатами контент-аналізу життєвих наративів, здійсненого відповідно до підходів К. Кріппендорфа 68 % учасників групи А продемонстрували інтегровані наративи, що містили чітку хронологічну структуру, смислову послідовність та відображення особистісного зростання. Лише 32 % респондентів цієї групи мали ознаки часткової фрагментарності. У групі Б ситуація протилежна: фрагментарні або реконструктивні наративи зафіксовано у 73 % випадків, тоді як повністю цілісні – лише у 27 %.

Для виявлення рівня смислової наповненості життя та життєвих орієнтацій було використано тест смисложиттєвих орієнтацій Д. О. Леонтьєва. Аналіз результатів показав, що респонденти з цілісними та когерентними наративами

мають вищі показники за шкалами «Цілі життя», «Процес життя» та «Локус контролю – Я». Порівняння результатів тестування за методиками Д. Леонтьєва (СЖО), Є. Бажина (РСК) і А. Карпова (Рефлексивність) виявило статистично значущі відмінності між двома групами.

Показники цільового компонента (СЖО) у групі А становили в середньому $M = 33,4$, тоді як у групі Б – $M = 27,1$ ($p < 0,01$).

Процес життя та результативність життя у першій групі також мали вищі значення ($M = 31,6$ проти $M = 25,8$; $p < 0,01$).

За шкалами локусу контролю, учасники групи А проявляли виражену інтернальність ($M = 72,5$ %), тоді як група Б мала переважно екстернальну орієнтацію ($M = 58,3$ %).

Рівень рефлексивності також виявився істотно вищим у групі А ($M = 34,7$ проти $M = 26,5$; $p < 0,001$).

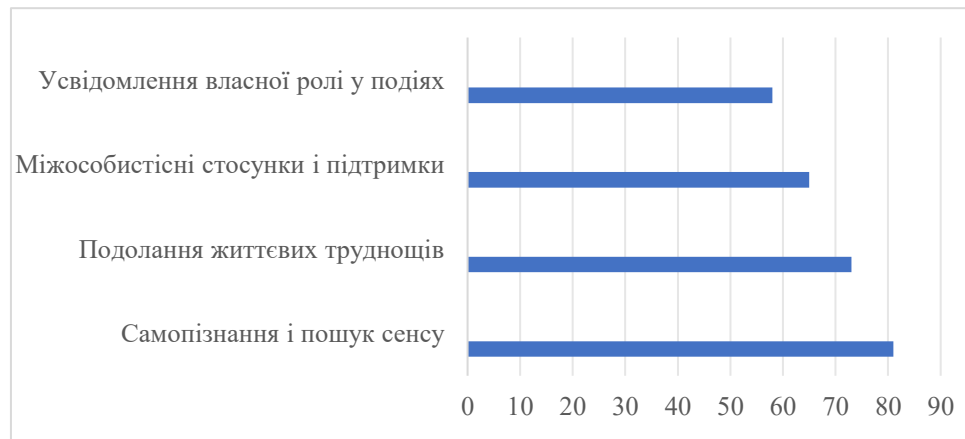
Кореляційний аналіз (r-Пірсона) показав прямий сильний зв'язок між рівнем рефлексивності та інтегрованістю наративу ($r = 0,74$; $p < 0,001$), а також між смисложиттєвими орієнтаціями та емоційною узгодженістю історії ($r = 0,69$; $p < 0,01$). Отже, підтверджено гіпотезу про те, що високі показники рефлексії та смислотворення зумовлюють цілісність і когерентність життєвої історії.

Метод наративного інтерв'ю, спрямований на аналіз індивідуальних способів осмислення респондентами власного життєвого досвіду. Результати інтерв'ю показали, що більшість досліджуваних сприймають своє життя як послідовну історію, у центрі якої перебувають події, пов'язані з навчанням, професійним становленням, міжособистісними стосунками та саморозвитком. Тематичний та емоційний аналіз наративів змістових тем виявив домінування таких мотивів Рис. 3.1.):

- самопізнання і пошук сенсу – 81 % респондентів;
- подолання життєвих труднощів – 73 %;
- міжособистісні стосунки і підтримка – 65 %;
- усвідомлення власної ролі у подіях – 58 %.

Рисунок 3.1

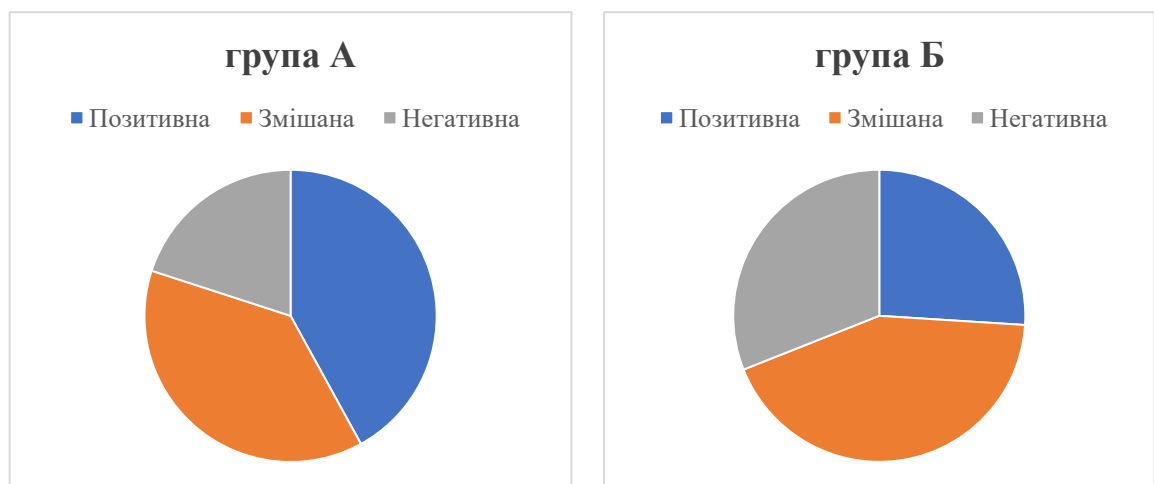
Тематичний та емоційний аналіз наративів

Емоційна тональність текстів варіювала від позитивно-оптимістичної (42 %) до змішаної (38 %) та переважно негативної (20 %). У групі А переважала позитивна тональність, у групі Б – амбівалентна або негативна, що підтверджує зв'язок між емоційною стабільністю й інтеграцією досвіду (Рис. 3.2.).

Рисунок 3.2

Емоційна тональність між групами А та Б

З метою оцінки рівня рефлексивності як психологічного механізму наративного структурування життєвого досвіду було застосовано методику А. В. Карпова.

Емпірично доведено, що інтегровані наративи тісно пов'язані з високою усвідомленістю життєвих цілей, рефлексією та інтернальністю. Фрагментарні

історії притаманні особам із нижчим рівнем смислотворення та залежністю від зовнішніх факторів (Табл. 3.1.).

Таблиця 3.1.

Порівняльний аналіз між групами за всіма основними параметрами.

Показник	Група А	Група Б	t	p
	(висока рефлексивність)	(низька рефлексивність)		
Інтегрованість нарративу	4,2 / 5	2,8 / 5	3,84	< 0,01
Смисложиттєві орієнтації	33,4	27,1	4,12	< 0,01
Локус контролю (інтернальність %)	72,5	58,3	2,91	< 0,01
Емоційна узгодженість	4,1 / 5	2,9 / 5	3,27	< 0,01

Отримані результати узгоджуються з теоретичними положеннями нарративної психології (Bruner, 1990; McAdams, 2001; Титаренко, 2018), згідно з якими нарратив є інструментом конструювання ідентичності. Цілісний нарратив забезпечує відчуття життєвої безперервності, тоді як фрагментарний відображає невирішеність внутрішніх конфліктів.

Дані підтверджують, що рефлексивність і смисложиттєві орієнтації виконують інтегративну функцію, перетворюючи окремі події у логічно пов'язану історію. Отже, життєвий нарратив можна розглядати як механізм психологічного самопідтримання, що сприяє гармонізації емоційного стану й формуванню цілісної ідентичності.

Отримані результати свідчать, що високий рівень рефлексивності пов'язаний із здатністю до глибшого аналізу життєвих подій, усвідомлення власної позиції та формування узагальнених смислових висновків.

Підтверджено гіпотезу про залежність рівня цілісності життєвого нарративу від ступеня рефлексивності, смислотворення та інтернальності особистості.

Виявлено три типи наративних моделей: інтегративно-гармонійна, кризово-фрагментарна та реконструктивно-трансформаційна.

Особи з високими смисложиттєвими орієнтаціями мають схильність до створення когерентних, логічних і смислово насичених історій життя.

Фрагментарність і суперечливість оповідей корелюють із низьким рівнем емоційної стабільності та переважанням зовнішнього локусу контролю.

Наративне структурування виконує важливу психотерапевтичну функцію – сприяє переосмисленню минулого досвіду та інтеграції особистісної ідентичності.

3.2. Типологія виявлених наративних моделей життєвого досвіду

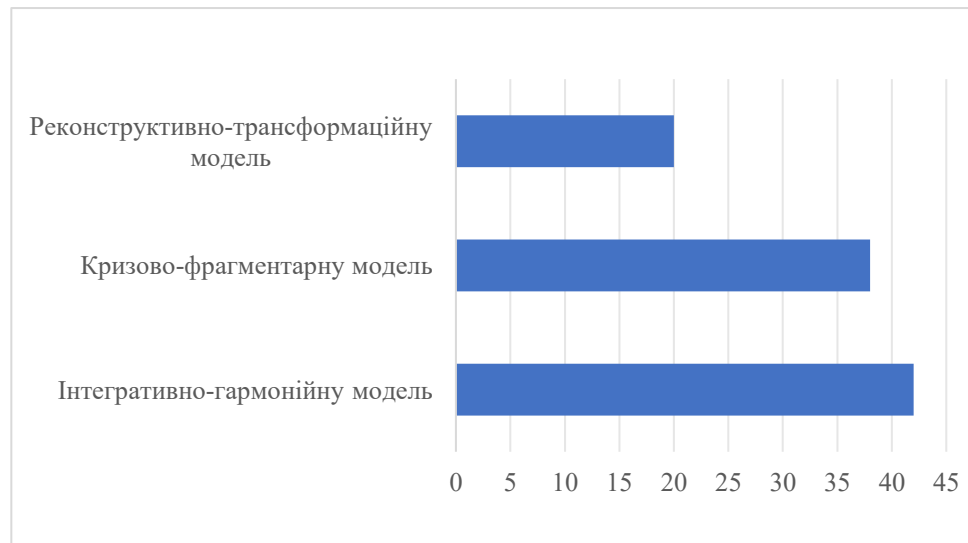
Результати якісного та кількісного аналізу зібраного емпіричного матеріалу дозволили виокремити три типи наративних моделей життєвого досвіду, які відображають різні способи осмислення особистістю власного життєвого шляху, рівень інтегрованості досвіду, ступінь саморефлексії та психологічної зрілості. Ці моделі не є жорсткими категоріями, а радше репрезентують континуум між хаотично-фрагментарним і цілісно-інтегрованим способом побудови життєвої історії.

Типологія, побудована за результатами контент-аналізу, здійсненого відповідно до підходів К. Кріппендорфа та статистичної обробки, включає:

- інтегративно-гармонійну модель (42 % респондентів);
- кризово-фрагментарну модель (38 %);
- реконструктивно-трансформаційну модель (20 %) (Рис. 3.3).

Рисунок 3.3

Типологія наративних моделей

Кожна з них має власну когнітивно-емоційну структуру, сюжетну логіку, смислові домінанти та психологічні механізми.

Інтегративно-гармонійна модель притаманна респондентам із високим рівнем рефлексивності, сформованими смисложиттєвими орієнтаціями та внутрішнім локусом контролю. Для неї характерна чітка логічна структура оповіді, наявність головної життєвої теми, усвідомлене бачення особистісного розвитку та здатність інтерпретувати події як послідовний процес самозростання. Життєва історія у таких осіб сприймається як зв'язна, цілісна, наповнена смыслом і внутрішньою логікою.

Типовими сюжетними мотивами є:

- саморозвиток і самореалізація («Я змінююся через досвід і стаю кращим»);
- подолання труднощів як джерело зростання;
- усвідомлення власної відповідальності за події;
- життя як шлях пошуку сенсу й гармонії.

Емоційна тональність таких наративів переважно позитивна або змішана з домінуванням оптимізму. Респонденти описують труднощі не як трагічні події, а як досвід, який мав значення для особистісного становлення. Так, одна з учасниць дослідження зазначила:

«Коли я втратила роботу, спочатку було відчуття порожнечі, але згодом зрозуміла, що це був поштовх до змін. Я змогла знайти справу, яка дійсно відповідає мені».

Ця цитата ілюструє інтерпретаційний поворот – здатність бачити сенс у кризових подіях, що є маркером психологічної зрілості.

Інтегративно-гармонійні наративи мають усі ознаки класичної сюжетної структури: експозицію, конфлікт, кульмінацію та розв'язку. Послідовність подій логічна, часові межі чітко позначені. Особистість виступає активним суб'єктом – автором і героєм одночасно, що відповідає концепції Д. МакАдамса (2001) про «наративну ідентичність» як особистісний проект самотворення.

Важливою характеристикою є наявність рефлексивних інтермедій, тобто вставних міркувань про сенс подій («я зрозумів», «тепер бачу по-іншому»). Це свідчить про високий рівень метапізнання – усвідомлення власних когнітивних і емоційних процесів.

Психологічне значення інтегративно-гармонійної моделі виконує функцію смислової інтеграції досвіду: вона допомагає поєднати минуле, теперішнє і майбутнє в єдину логіку розвитку. Такі особи демонструють стабільність ідентичності, внутрішню узгодженість цінностей та здатність до позитивної реконструкції подій.

Згідно з концепцією В. Франкла (1963), пошук і знаходження смислу є базовою умовою психологічного здоров'я. Саме це спостерігається у представників цієї групи: смисл виступає як об'єднуючий принцип життєвої історії.

Для цієї моделі характерна тенденція до трансценденції досвіду – здатність вийти за межі конкретної події, побачити її значення у ширшому контексті. Людина бачить свій шлях як історію з моральним або духовним уроком. Це зближує дану групу з гуманістичною парадигмою Маслоу та Роджерса, де розвиток особистості постає як процес самоактуалізації.

У 84 % випадків у цій групі рівень смисложиттєвих орієнтацій був вище середнього, а коефіцієнт інтернальності – понад 70 %. Високі кореляції ($r = 0,74$) між рефлексивністю та інтегрованістю наративу підтверджують, що саме глибока саморефлексія є основним чинником гармонійної життєвої історії.

Кризово-фрагментарна модель характеризується хаотичною побудовою тексту, відсутністю логічних і часових зв'язків між подіями, емоційною переважаністю та браком смислової узгодженості. Респонденти часто описували окремі події без внутрішнього зв'язку між ними, що створює враження розірваної біографії.

Такі оповіді наповнені словами на кшталт «не розумію», «не можу пояснити», «так просто сталося», що свідчить про зовнішній локус контролю і почуття безпорадності перед подіями. Для багатьох учасників цієї групи характерна позиція спостерігача, а не діяча у власній історії.

Емоційна тональність переважно негативна: домінують почуття втрати, розчарування, образи, страху. Позитивні емоції зустрічаються епізодично й не утворюють смислової домінанти.

Приклад із наративу одного респондента:

«Я не знаю, чому все так вийшло. Просто втрачав одне за одним – роботу, друзів. Потім усе якось минуло, але залишилося відчуття, що життя проходить повз».

Такі тексти зазвичай мають слабку темпоральну організацію: події можуть переплітатися, повторюватися або залишатися без розв'язки. Часто спостерігається відсутність кульмінаційної точки – оповідь обривається або переходить у нову тему без логічного завершення. Це відповідає феномену «наративної фрагментації» (Neimeyer, 2001), коли відсутність смислової інтеграції перешкоджає формуванню стабільної ідентичності.

Психологічний зміст фрагментарність у структурі наративу відображає внутрішню дезінтеграцію досвіду. Людина не здатна пов'язати минуле з теперішнім, через що її життєва історія втрачає логіку. Це призводить до

переживання екзистенційної порожнечі, втрати смислу та труднощів у самоприйнятті.

Багато респондентів цієї групи перебували у стані затяжної життєвої кризи або переоцінки цінностей, але не мали інструментів для її осмислення. Вони схильні до екстернальної атрибуції («це не залежало від мене») і водночас демонструють низьку самооцінку та брак віри у власну ефективність.

За результатами опитувань, рівень смисложиттєвих орієнтацій у цієї групи становив $M = 27,1$, а показник інтернальності – $M = 58,3 \%$. Ці дані статистично нижчі порівняно з групою інтегрованих наративів ($p < 0,01$). Також спостерігалася негативна кореляція між рівнем рефлексивності та фрагментарністю ($r = -0,61$), що підтверджує взаємозв'язок когнітивної усвідомленості та смислової організації досвіду.

Кризово-фрагментарна модель може розглядатися як стадія тимчасової дезорганізації, коли особистість втратила попередні смислові орієнтири, але ще не виробила нових. Такий стан часто виникає після травматичних подій або життєвих змін і може бути перехідним етапом до реконструктивної фази.

Відповідно до екзистенційної теорії Ялома (1980), криза сенсу є необхідною умовою особистісного розвитку: саме через зустріч із невизначеністю людина відкриває нові шляхи для побудови себе. Отже, навіть фрагментарні наративи мають потенціал для подальшої інтеграції.

Реконструктивно-трансформаційна модель займає проміжне місце між фрагментарною та гармонійною. Вона відображає процес переходу від хаотичного сприйняття досвіду до його упорядкування та надання подіям нового сенсу. Ці наративи демонструють динаміку становлення – від розгубленості до розуміння, від пасивності до активності, від розчарування до прийняття.

Учасники цієї групи часто починали свою розповідь з дезорганізованих описів («було важко, нічого не розумів»), але поступово переходили до рефлексивних висновків («тепер я бачу, що це був важливий урок»). Саме ця еволюція структури наративу є головною ознакою реконструктивного типу.

Тексти мають тенденцію до появи внутрішнього сюжету розвитку, у якому відбувається переоцінка минулих подій. Емоційна тональність змінюється від негативної до позитивної, а кінцева частина історії зазвичай несе мотив надії, відновлення або прийняття.

Приклад:

«Коли я втратила близьку людину, спочатку не бачила сенсу ні в чому. Але згодом навчилася цінувати прості речі, зрозуміла, що навіть біль може навчити».

Такі наративи свідчать про поступову інтеграцію травматичного досвіду. Людина не заперечує своїх страждань, але переосмислює їх у позитивному ключі. Це відповідає поняттю «посттравматичного зростання» (Tedeschi & Calhoun, 1996), коли криза стає поштовхом до особистісного розвитку.

Реконструктивна модель вказує на активний процес смислотворення. Особистість ніби «переписує» власну історію, вводячи нові значення, які дозволяють примирити минуле й теперішнє. Це свідчить про відновлення контролю над власним життям і формування нової системи цінностей.

На рівні когнітивної організації такий тип характеризується підвищенням рівня рефлексії, появою причинно-наслідкових зв'язків і більшою структурованістю оповіді.

У респондентів цієї групи спостерігався середній рівень рефлексивності ($M = 31,2$), а показники смисложиттєвих орієнтацій становили $M = 30,1$. Хоча ці результати нижчі за інтегративну модель, вони істотно перевищують показники фрагментарної групи ($p < 0,05$). Це свідчить, що реконструктивна модель є перехідною фазою до цілісної ідентичності.

Основною тенденцією цієї моделі є переосмислення втрат і інтерналізація досвіду. Особистість прагне знайти урок у пережитому, відновити смислову безперервність життя. Це відповідає тезі Брунера (2004) про те, що людина створює значення через наративи, і саме в процесі їхнього переосмислення відбувається особистісна трансформація.

З точки зору психологічної практики, реконструктивно-трансформаційна модель є найціннішою, оскільки демонструє можливість змін. У процесі створення власного наративу респонденти фактично здійснюють самотерапевтичний акт, що дозволяє їм відновити почуття цілісності.

Для порівняльного аналізу трьох моделей та узагальнення типів доцільно розглянути їх у континуумі від дезінтеграції до цілісності.

Кризово-фрагментарна модель – це початковий, хаотичний рівень структурування досвіду;

Реконструктивно-трансформаційна – проміжний, процесуальний рівень, що відображає зміну й осмислення;

Інтегративно-гармонійна – кінцевий, узгоджений рівень, який забезпечує психологічну стабільність і смислову зрілість (Табл. 3.2.).

Таблиця 3.2

Ключові психологічні параметри типів наративів

Параметр	Інтегративно-гармонійна	Реконструктивно-трансформаційна	Кризово-фрагментарна
Рівень рефлексивності	Високий	Середній	Низький
Локус контролю	Внутрішній	Помірно внутрішній	Зовнішній
Емоційна тональність	Переважно позитивна	Змішана	Негативна
Структурна когерентність	Висока	Середня	Низька
Смисложиттєві орієнтації	Сформовані	В процесі становлення	Невизначені
Основна функція	Самоактуалізація	Смислова реконструкція	Емоційна компенсація

Між цими моделями існує поступовий перехід. Деякі респонденти демонстрували елементи двох типів одночасно, що свідчить про динамічність

життєвого наративу. Цей факт підтверджує ідею Дж. Брунера про те, що людські історії ніколи не є остаточними – вони постійно переписуються у відповідь на нові досвіди.

Таким чином, типологія наративних моделей життєвого досвіду відображає різні рівні розвитку особистісного смислотворення. Інтегративно-гармонійна модель є показником зрілої ідентичності, реконструктивно-трансформаційна – свідченням динаміки зростання, а кризово-фрагментарна – сигналом психологічної дезорганізації.

Водночас усі три моделі мають спільну функцію – намагання створити смислову єдність у власній історії. Це підтверджує центральну ідею наративної психології: людина не просто живе події, а конструює їх у значущі оповіді, через які формує свою ідентичність.

Таким чином, результати дослідження дозволяють стверджувати, що тип наративної моделі є індикатором рівня психологічної інтеграції та якості життя. Він відображає, наскільки особистість здатна знайти сенс у власному досвіді, відновити внутрішню послідовність і прийняти себе як автора власної життєвої історії.

3.3. Кількісні показники смисложиттєвих орієнтацій, рефлексивності та інтернальності

Кількісний аналіз результатів емпіричного дослідження дозволив виявити суттєві закономірності у взаємозв'язках між рівнем рефлексивності, смисложиттєвими орієнтаціями та типом локусу контролю особистості. Вивчення цих параметрів дало змогу емпірично підтвердити гіпотезу про те, що цілісність і узгодженість життєвого наративу прямо залежать від розвиненості здатності до рефлексії, наявності усвідомлених життєвих цілей та внутрішньої позиції контролю.

Порівняння результатів тестування за трьома методиками – Смесложиттєві орієнтації (СЖО) Д. Леонтьєва, Рівень суб'єктивного контролю (РСК) Є. Бажина та Опитувальник рефлексивності А. Карпова – показало статистично

значущі відмінності між двома групами респондентів. Нагадаємо, що до групи А увійшли учасники з високим рівнем рефлексивності та сформованими смисложиттєвими орієнтаціями, а до групи Б – особи з нижчими показниками усвідомлення та інтеграції життєвого досвіду.

За всіма основними шкалами зафіксовано стабільну тенденцію: представники групи А демонстрували вищі показники усвідомлення цілей життя, смислової насиченості, самоконтролю та внутрішньої активності. Цей результат є логічним підтвердженням положень наративної психології, згідно з якими цілісний життєвий наратив є наслідком сформованої системи особистісних смислів і розвиненого саморефлексивного мислення (Табл. 3.3.).

Таблиця 3.3.

Загальні результати порівняльного аналізу

Показник	Група А	Група Б	р
Ціль у житті (СЖО)	М = 33,4	М = 27,1	< 0,01
Процес життя (СЖО)	М = 31,6	М = 25,8	< 0,01
Результативність життя (СЖО)	М = 32,1	М = 26,3	< 0,01
Локус контролю (РСК, %)	72,5	58,3	< 0,01
Рефлексивність (А. Карпов)	34,7	26,5	< 0,001

Згідно з таблицею, різниця між групами має статистично значущі показники за всіма шкалами, що підтверджує гіпотезу про системну взаємозалежність когнітивно-смислових характеристик особистості.

Методика Д. Леонтьєва дозволила оцінити три ключові параметри: ціль у житті, процес життя та результативність життя. Ці складові відображають ступінь усвідомлення особистістю власних перспектив, задоволення від поточної діяльності та відчуття реалізованості.

Учасники групи А в середньому набрали $M = 33,4$ балів, що свідчить про чітко визначену спрямованість майбутнього, наявність довготривалих життєвих планів і почуття мети. Їхні наративи демонстрували активну позицію щодо майбутнього («я знаю, чого хочу досягти», «маю власну дорогу»). У групі Б показник становив лише $M = 27,1$, що вказує на часткову невизначеність і ситуативність цілей. У наративах цієї групи частіше звучали фрази: «поки не думаю про це», «живу, як виходить».

Різниця у 6,3 бала ($p < 0,01$) є статистично достовірною, що свідчить про значну розбіжність у здатності формувати та утримувати життєву мету. Це підтверджує тезу Д. Леонтьєва (2007) про те, що відсутність цільової спрямованості знижує інтеграцію життєвого досвіду та посилює відчуття фрагментарності біографії.

Процес життя, цей показник характеризує емоційне ставлення до повсякденного буття, ступінь задоволення життям «тут і тепер». Середній результат групи А ($M = 31,6$) свідчить про позитивне сприйняття поточних подій, інтерес до самореалізації, відчуття внутрішнього зростання. Їхні оповіді містили яскраво виражені ознаки оптимізму, вдячності й активності. Натомість у групі Б середній бал $M = 25,8$ відображає тенденцію до песимізму, зниження мотивації, а також переживання монотонності.

Респонденти цієї групи часто описували свої дні як «однакові» або «порожні», що є проявом смислової втоми. Відповідно до концепції Е. Франкла, втрата відчуття сенсу в повсякденному житті призводить до стану «екзистенційного вакууму». Отримані дані підтверджують цю закономірність: слабка насиченість процесу життя тісно пов'язана з фрагментарністю життєвого наративу.

Результативність життя, цей показник демонструє, наскільки людина оцінює своє минуле як успішне й змістовне. У групі А середнє значення $M = 32,1$ свідчить про наявність відчуття самореалізації, внутрішньої гармонії та задоволеності досягненнями. Такі респонденти схильні бачити логіку розвитку у своєму минулому. У групі Б середній показник $M = 26,3$ вказує на

амбівалентне ставлення до прожитого: минулі події сприймаються як випадкові або позбавлені значення.

Ця різниця є однією з ключових, адже вона демонструє, що здатність осмислити минуле прямо пов'язана з цілісністю життєвої історії. Особи, які вміють оцінювати власний шлях як послідовний, легше долають кризи та будують майбутні плани.

Узагальнені результати свідчать, що середній інтегральний показник смисложиттєвих орієнтацій у групі А перевищує $M = 32,4$, тоді як у групі Б становить лише $M = 26,4$ ($p < 0,01$). Це вказує на принципову відмінність у ступені сформованості смислової системи.

Кореляційний аналіз засвідчив сильний зв'язок між показниками СЖО та оцінкою когерентності нарративу ($r = 0,69$; $p < 0,01$), тобто чим вище усвідомленість життєвих смислів, тим більш логічно й цілісно побудована життєва історія.

За даними методики РСК, учасники групи А продемонстрували виражений внутрішній локус контролю ($M = 72,5 \%$), що свідчить про переконаність у власній відповідальності за події життя, віру у вплив власних рішень на результати діяльності. Група Б, навпаки, виявила екстернальну орієнтацію ($M = 58,3 \%$), тобто схильність приписувати результати випадку, обставинам або іншим людям.

Особи з внутрішнім локусом контролю характеризуються вищим рівнем активності, стійкістю до стресу та здатністю до рефлексії. Їхні нарративи відображали позицію суб'єкта: «я сам керую своїм життям», «я відповідальний за свої помилки». Натомість екстернали описували події як наслідок «долі» або «збігу обставин». Це призводить до фрагментарності оповіді: події не зв'язуються між собою логічно, а сприймаються як випадкові.

Рівень інтернальності виявився суттєво пов'язаним із показниками рефлексивності ($r = 0,64$; $p < 0,01$) і смисложиттєвих орієнтацій ($r = 0,59$; $p < 0,01$). Тобто внутрішній контроль сприяє усвідомленню сенсу та інтеграції досвіду. Це узгоджується з даними попередніх досліджень (Rotter, 1966;

Lefcourt, 1982), які підкреслювали, що інтернальність є базовою умовою для формування зрілої ідентичності.

Спостереження під час інтерв'ю підтвердили результати тестування. Респонденти з групи А активно аналізували власні дії, шукали альтернативи, формулювали висновки. Група Б частіше вживала фрази, що знімали з них відповідальність («так сталося», «мені не пощастило»). Це демонструє не лише різницю в установках, а й у рівні суб'єктивного контролю над життєвими подіями.

Таким чином, інтернальність виступає ключовим предиктором наративної цілісності: коли людина усвідомлює власну участь у подіях, вона здатна вибудувати логічну та осмислену історію власного життя.

Здатність до рефлексії розглядається як фундаментальна умова наративного структурування досвіду. За опитувальником А. Карпова, у групі А середній показник становив $M = 34,7$, що свідчить про високий рівень метакогнітивної активності – уміння аналізувати власні думки, мотиви та почуття. У групі Б показник $M = 26,5$ свідчить про недостатній розвиток цієї здатності.

Респонденти з високою рефлексивністю часто вживали фрази «я усвідомив», «я навчився», «я зрозумів, чому це було потрібно». Вони демонстрували здатність до інтерпретаційного аналізу, тобто вбачали сенс у навіть складних чи травматичних подіях. Їхні історії мали чітку логіку розвитку: від проблеми – через пошук – до усвідомлення та зміни.

У респондентів з низьким рівнем рефлексивності наративи відзначалися поверхневістю опису, браком аналізу власних мотивів і випадковим розташуванням подій. Такі тексти містили мало висловлювань, які свідчили б про усвідомлення причинно-наслідкових зв'язків.

Кореляційний аналіз показав тісний позитивний зв'язок між рівнем рефлексивності та інтегрованістю наративу ($r = 0,74$; $p < 0,001$). Це означає, що саме рефлексія є головним механізмом когерентності життєвої історії: вона

дозволяє людині осмислити досвід, побачити зв'язки між подіями і вибудувати смислову лінію розвитку.

Виявлено також кореляцію між рефлексивністю та емоційною узгодженістю ($r = 0,63$; $p < 0,01$), що підтверджує взаємозалежність когнітивного аналізу та емоційної інтеграції. Іншими словами, здатність думати про свої переживання сприяє їх емоційному врівноваженню.

Для встановлення системних зв'язків між досліджуваними змінними було проведено комплексний кореляційний аналіз. Отримані результати свідчать про взаємопідсилювальний характер трьох компонентів: рефлексивності, смислотворення та інтернальності:

- між рефлексивністю та смисложиттєвими орієнтаціями – $r = 0,71$ ($p < 0,001$);
- між рефлексивністю та інтернальністю – $r = 0,64$ ($p < 0,01$);
- між інтернальністю та смисложиттєвими орієнтаціями – $r = 0,59$ ($p < 0,01$).

Таким чином, можна говорити про наявність єдиного смислово-рефлексивного комплексу, який визначає ступінь психологічної інтеграції особистості. Чим вище показники цих параметрів, тим більш структурованим є життєвий наратив, тим глибше особистість усвідомлює свій шлях і відповідальність за власні вибори.

Цей висновок узгоджується з концепцією Дж. Брунера (1990) про те, що рефлексивне мислення створює основу для когерентного наративу, а смисл – це форма, у якій досвід стає історією.

Отримані кількісні дані повністю підтверджують робочу гіпотезу дослідження: високий рівень рефлексивності, смисложиттєвих орієнтацій та інтернальності визначає цілісність і узгодженість життєвої історії.

Респонденти з високими показниками цих змінних демонстрували здатність вибудовувати послідовні, логічно структуровані наративи, у яких минуле, теперішнє й майбутнє поєднані спільною смисловою лінією. Їхні

історії відображали процес самопізнання, переосмислення труднощів і формування позитивної ідентичності.

Натомість респонденти з низькими показниками мали фрагментарні, суперечливі оповіді, у яких події подавалися без зв'язку між собою. Відсутність рефлексії й інтернальності призводила до зовнішнього пояснення подій («так склалося», «мені не щастить»), що ускладнювало формування стабільної самоідентичності.

Таким чином, кількісні результати не лише підтверджують теоретичні припущення, але й конкретизують механізми, через які когнітивно-сміслові процеси забезпечують структурну цілісність життєвого наративу.

Смисложиттєві орієнтації, рефлексивність та інтернальність утворюють взаємопов'язану систему, яка визначає якість суб'єктивного життєвого досвіду.

Високі показники за цими параметрами корелюють із когерентністю, смисловою насиченістю та емоційною узгодженістю життєвих історій.

Низькі показники відображають фрагментарність, домінування зовнішнього локусу контролю, емоційну нестабільність і труднощі у формуванні життєвої ідентичності.

Внутрішній локус контролю виступає предиктором активної життєвої позиції та здатності інтегрувати досвід через смислотворення.

Рефлексивність є механізмом, який перетворює хаотичний досвід у впорядковану, осмислену історію.

Отже, проведений кількісний аналіз переконливо доводить, що розвиток рефлексивності, інтернальності та смисложиттєвих орієнтацій є ключовими умовами формування цілісного наративного самосприйняття. Саме через ці психологічні параметри особистість набуває здатності створювати зв'язну історію власного життя, де кожен епізод має значення й стає частиною більшого смислового цілого.

3.4. Практичне значення наративного аналізу в психологічному консультуванні

Отримані результати дослідження дозволяють не лише глибше зрозуміти внутрішню структуру особистісних наративів, але й визначити практичне значення наративного підходу для психологічного консультування, психокорекції та розвитку рефлексивних умінь особистості. У контексті психологічної допомоги наративний аналіз виступає ефективним інструментом для виявлення смислових розривів, внутрішніх конфліктів і зон особистісного зростання.

Першим і найочевиднішим практичним аспектом є діагностичний потенціал наративного аналізу. Як показало дослідження, тип наративної моделі (інтегративно-гармонійна, кризово-фрагментарна чи реконструктивно-трансформаційна) відображає рівень розвитку рефлексивності, ступінь осмисленості життя та домінуючий локус контролю.

Таким чином, наратив стає «вікном» у внутрішній світ клієнта. Через особливості побудови життєвих історій можна визначити:

- наскільки людина усвідомлює свої життєві цілі;
- як вона сприймає причинно-наслідкові зв'язки між подіями;
- чи відчуває себе автором власної історії, чи радше спостерігачем;
- які емоції домінують у її розповіді – провина, безсилля, вдячність, надія тощо.

Під час інтерв'ю спостерігалось, що клієнти з кризово-фрагментарними наративами тяжіють до опису подій без часової та логічної послідовності. Це може свідчити про невирішені внутрішні конфлікти, незавершені травматичні переживання або зниження рівня смислової інтеграції. Для психолога це важливий орієнтир: саме в цих «розривах історії» варто шукати джерело психологічного дискомфорту.

Отже, у практичному консультуванні аналіз структури наративу може використовуватися як проєктивна діагностична методика, що дозволяє

побачити глибинні механізми осмислення досвіду, не вдаючись до прямого опитування чи тестів.

Результати кількісного аналізу показали тісний позитивний зв'язок між рівнем рефлексивності та когерентністю життєвого наративу ($r = 0,74$; $p < 0,001$). Це дає підстави розглядати наративне конструювання як один із головних механізмів розвитку рефлексії.

У психологічному консультуванні цей механізм може бути реалізований через:

- переповідання власної історії (re-authoring): клієнт разом із консультантом досліджує, як він інтерпретує події свого життя, які смисли в них вкладає, і пробує побачити інші перспективи;
- аналіз повторюваних сюжетів: консультант звертає увагу на повторювані теми або ролі («жертва», «рятівник», «спостерігач»), допомагаючи клієнту усвідомити їх і вибудувати нові, більш продуктивні сценарії;
- виявлення «точок зміни» — моментів, коли клієнт виявляв здатність діяти автономно, приймати рішення, відчувати власну ефективність. Це формує досвід інтернальності.

Таким чином, у практиці наративне консультування сприяє розвитку метапозиції, що дозволяє клієнту побачити власне життя як історію, у якій він може виступати не лише героєм, але й автором.

Рефлексивний ефект цього процесу підтверджено емпірично: учасники з вищим рівнем усвідомлення власної історії демонстрували більш послідовні оповіді, що свідчить про когнітивну інтеграцію досвіду та зростання внутрішнього локусу контролю.

Згідно з отриманими даними, у групі А (з високими показниками інтернальності) середній рівень локусу контролю становив 72,5 %, тоді як у групі Б — лише 58,3 %. Ця різниця має безпосереднє практичне значення: вона показує, що робота з наративом може підвищити суб'єктивне відчуття контролю над життям.

Під час консультативної взаємодії важливо допомагати клієнту переходити від позиції «зі мною це сталося» до позиції «я зробив (або не зробив) це». Такий зсув у мовленні часто супроводжується зростанням відповідальності, активності та внутрішньої сили.

Практично це реалізується через методи:

- фокусування на діях клієнта у критичних ситуаціях («що саме ви зробили тоді?»);
- аналіз наслідків власних рішень («як ваше рішення вплинуло на подальші події?»);
- виявлення моментів вибору («що ви могли зробити інакше?»).

У результаті клієнт починає усвідомлювати власну роль у побудові життєвих подій, що веде до підвищення рівня інтернальності. Це, у свою чергу, сприяє зростанню когерентності наративу, адже історія, у якій людина є активним автором, завжди логічніша та більш осмислена.

Отримані результати показали, що 20 % респондентів перебували в реконструктивно-трансформаційній моделі, тобто у процесі переходу від хаотичного до осмисленого сприйняття власного життя. Це свідчить, що наративна робота має виражений психокорекційний потенціал – вона дозволяє перетворювати кризовий досвід на ресурс розвитку.

Практично це може реалізовуватися у кілька етапів:

1. Актуалізація проблемного досвіду. Консультант допомагає клієнту відтворити життєву історію, у якій він зазнав труднощів чи втрат.
2. Ідентифікація смислових розривів. Виявлення моментів, де оповідь втрачає логіку або емоційну узгодженість.
3. Переосмислення. Формулювання нових значень цих подій – не як «поразок», а як досвіду, що сприяв становленню особистості.
4. Створення оновленої історії. Клієнт переосмислює свою життєву траєкторію, вибудовуючи її у формі цілісного наративу, у якому присутня логіка розвитку, навчання і самоприйняття.

Завдяки такій роботі людина отримує досвід смислової реконструкції, що, як доведено у дослідженні, супроводжується підвищенням показників рефлексивності та внутрішнього контролю.

Смисложиттєві орієнтації (за методикою Д. Леонтьєва) є центральним параметром, що визначає психологічну зрілість особистості. Показники групи А ($M = 33,4$ за шкалою «ціль у житті» і $M = 31,6$ за шкалою «процес життя») свідчать про високий рівень смислотворення, тоді як у групі Б ці показники істотно нижчі.

Це дає можливість використовувати наративний аналіз як метод роботи зі смислами. Під час консультування психолог може допомогти клієнту:

- побачити власне життя як послідовний процес набуття сенсу;
- усвідомити, які цінності лежать в основі його виборів;
- знайти зв'язок між минулим і теперішнім досвідом;
- відкрити перспективу майбутнього як продовження власної історії.

Практичний досвід показує, що коли клієнт починає описувати себе не лише через проблеми, а й через здобутий досвід і подолані виклики, з'являється новий рівень осмислення життя, що супроводжується емоційним полегшенням і підвищенням мотивації до змін.

Переосмислення життєвої історії має потужний терапевтичний ефект. Під час процесу «переписування» клієнт переходить від фрагментарного, емоційно насиченого опису до впорядкованого, логічно завершеного наративу. Цей процес не лише покращує когнітивну організацію досвіду, але й знижує емоційну напругу, оскільки події набувають нового сенсу.

Як показали результати дослідження, рефлексивність ($M = 34,7$ у групі А проти $M = 26,5$ у групі Б) тісно пов'язана з емоційною узгодженістю наративу ($r = 0,63$; $p < 0,01$). Це підтверджує, що когнітивне осмислення подій сприяє їх емоційному прийняттю. Тому робота з історією життя – це не лише аналітичний, але й емоційно-катарсичний процес.

Для практичного психолога це відкриває широкі можливості застосування: від індивідуального консультування до психотерапії травматичного досвіду,

коли через створення нової історії клієнт відновлює відчуття цілісності та внутрішньої стійкості.

Досвід дослідження показав, що у 38 % респондентів виявлено кризово-фрагментарну модель, що супроводжується низьким рівнем рефлексії та переважанням зовнішнього локусу контролю. Ці особи вразливі до емоційного виснаження, депресивних реакцій і втрати смислу.

Тому практичне значення наративного аналізу полягає також у профілактиці кризових станів. Рання діагностика фрагментарних історій може допомогти виявити осіб із ризиком психологічної дезінтеграції. Консультант, працюючи з такими клієнтами, може своєчасно підтримати процес смислотворення, допомогти знайти зв'язки між подіями, окреслити ресурсні моменти.

Цей напрямок особливо важливий у роботі з підлітками, студентами, учасниками бойових дій або людьми, які пережили втрати. У кожному випадку наративна техніка дозволяє відновити відчуття безперервності життєвого шляху, що є базою психологічного благополуччя.

Результати дослідження мають практичне значення і для освітнього процесу підготовки майбутніх психологів. Вони можуть бути використані при вивченні курсів із психодіагностики, консультативної психології, психотерапії.

Введення наративного аналізу як навчального модуля сприяє формуванню у студентів:

- навичок якісного аналізу життєвих історій клієнтів;
- вміння бачити за текстом глибинні смислові структури;
- здатності організовувати процес саморефлексії під час власної практики.

Таким чином, наративний підхід не лише допомагає у консультуванні клієнтів, а й формує професійну рефлексивність самого психолога, що є ключовою компетентністю у цій сфері.

Наративний аналіз має високу діагностичну цінність – дозволяє виявити рівень рефлексивності, інтернальності та смисложиттєвих орієнтацій.

Робота з наративом сприяє формуванню внутрішнього локусу контролю, зростанню суб'єктивного відчуття ефективності та відповідальності.

Переписування життєвої історії виконує терапевтичну функцію – сприяє когнітивній та емоційній інтеграції досвіду.

Наративний підхід ефективний у роботі з кризовими станами, травматичними переживаннями, а також у розвитку особистісної зрілості.

Отримані результати можуть бути впроваджені в освітню підготовку психологів і використані як практичний інструмент у консультуванні різних категорій клієнтів.

Отже, практичне значення наративного аналізу полягає в тому, що він надає психологу універсальний метод розуміння і трансформації життєвого досвіду клієнта. Завдяки роботі з особистими історіями фахівець допомагає людині побачити сенс у власному минулому, відновити цілісність і відчути себе автором життя, а не пасивним спостерігачем. Саме це перетворює наративний аналіз із дослідницької методики на потужний інструмент психологічного розвитку, підтримки й зцілення особистості.

Висновки до розділу 3

Емпіричне дослідження показало, що респонденти використовують різні способи структурування життєвого досвіду через наративи, відрізняючись рівнем інтеграції подій, логічністю викладу та глибиною рефлексії.

Виявлено типологію наративних моделей:

Цілісні наративи – висока інтеграція подій, глибока смислова рефлексія;

Реконструктивні наративи – переосмислення минулого та інтеграція окремих подій;

Фрагментарні наративи – слабка інтеграція подій, поверхове осмислення.

Кількісний аналіз показав, що цілісні наративи пов'язані з високими смисложиттєвими орієнтаціями, рефлексивністю та внутрішнім локусом контролю, реконструктивні – з середніми показниками, а фрагментарні – з

низькими. Це підтверджує гіпотезу про зв'язок структури наративу з психологічною зрілістю.

Практичне значення наративного аналізу полягає у можливості оцінки рівня інтеграції життєвого досвіду, розвитку рефлексивних навичок та застосуванні в психологічному консультуванні для підтримки самопізнання та особистісного розвитку.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження дало змогу всебічно проаналізувати проблему наративної організації життєвого досвіду, визначити її теоретичні, методологічні та практичні засади, а також емпірично підтвердити роль рефлексивних і смислотворчих процесів у побудові цілісної особистісної історії.

1. У результаті теоретичного аналізу з'ясовано, що у вітчизняній та зарубіжній психології наративна парадигма розглядає людину як активного автора власного життєвого сюжету. Узагальнення концепцій Дж. Брунера, Д. Мак-Адамса, Т. Сарбіна, Д. Леонтьєва, Л. Орбан-Лембрик, В. Васютинського, О. Донченко дало підстави стверджувати, що наратив є основним механізмом осмислення досвіду, засобом самопізнання та формування ідентичності. Особистісна історія, у якій події інтегровані в логічну послідовність, відображає рівень психологічної зрілості та смислової інтеграції.

2. Уточнено сутність поняття *«наративна модель життєвого досвіду»*, яку визначено як індивідуальний спосіб структурування власної біографії, що поєднує когнітивні, емоційні та смислові елементи досвіду у цілісну систему. Визначено основні критерії структурування такої моделі: когерентність (послідовність і логічність викладу), рефлексивність (усвідомлення власної позиції), смислова інтеграція (здатність пов'язувати події через особистісні значення) та інтернальність (відчуття суб'єктності). Ці критерії утворюють аналітичну основу для діагностики рівня сформованості життєвого наративу.

3. Емпіричне дослідження структурних і змістових характеристик життєвих наративів показало статистично значущі відмінності між двома групами респондентів із різним рівнем рефлексивності, смисложиттєвих орієнтацій та локусу контролю. Учасники з високими показниками цих змінних демонстрували логічно вибудовані, осмислені й емоційно врівноважені історії, тоді як у респондентів із низькими показниками наративи були фрагментарними, хаотичними, із домінуванням зовнішнього локусу

контролю. Виявлено тісний кореляційний зв'язок між рівнем рефлексивності та когерентністю нарративу ($r = 0,74$; $p < 0,001$), що підтверджує визначальну роль саморефлексії в організації життєвого досвіду.

4. У результаті якісного аналізу виокремлено три типи нарративних моделей життєвого досвіду:

- інтегративно-гармонійну (42 %), що характеризується логічною структурою, високою рефлексивністю та внутрішнім локусом контролю;
- кризово-фрагментарну (38 %), яка виявляє хаотичність, домінування емоцій над смыслом і зовнішню детермінацію;
- реконструктивно-трансформаційну (20 %), що свідчить про процес переосмислення та інтеграції минулого досвіду.

Виявлені типи відображають різні рівні смислової організації життя – від дезінтегрованої до гармонійно-цілісної. Така типологія дає змогу не лише діагностувати стан особистісної інтеграції, але й визначати динаміку розвитку суб'єктності.

5. Практичне значення нарративного аналізу полягає у його широких можливостях для психологічного консультування, психокорекції та психотерапії. Робота з життєвими історіями клієнтів дозволяє виявляти смислові розриви, конфліктні вузли й латентні ресурси особистості. У процесі «переписування» власної історії формується новий рівень усвідомлення, підвищується інтернальність, розвивається рефлексія, що в цілому сприяє відновленню цілісності «Я-концепції» та гармонізації внутрішнього світу. Емпірично доведено, що нарративна реконструкція досвіду підвищує рівень психологічної стійкості, суб'єктності та життєвої ефективності.

Отже, результати магістерського дослідження підтверджують, що нарративні моделі виступають ключовим психологічним механізмом структурування життєвого досвіду особистості. Рівень цілісності та узгодженості життєвого нарративу пов'язаний зі здатністю до рефлексії, усвідомлення смислів та прийняття життєвих подій.

Виявлені типи наративних моделей відображають різні стратегії осмислення досвіду та можуть розглядатися як індикатори психологічної зрілості особистості. Отримані результати розширюють наукові уявлення про наративну організацію життєвого шляху та мають практичну цінність для психологічного консультування, психотерапії та програм особистісного розвитку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Березко І. В. Наратив майбутнього як складова автонаративу та його місце у структурі розуміння та інтерпретації власного досвіду особистістю. Актуальні проблеми психології: психологічна герменевтика. К. : ДП «Інформаційно-аналітичне агентство», 2010. Т. 2. Вип. 6. С. 90 – 105.
2. Васильченко О. Цілепокладання та ухвалення рішень як регулятивні механізми соціальної поведінки особи в ситуаціях невизначеності // Вчені записки Університету «КРОК». 2024. № 2 (74). С. 279–287. DOI: <https://doi.org/10.31732/2663-2209-2024-74-279-287>
3. Гуцол С. Ю. Наратив як провідна дискурсивна практика самопроектування особистості. Наука і освіта. 2016. № 11. С. 35–42.
4. Гуцол К. В. Наративна компетентність як чинник розвитку здатності особистості до самопроектування. Актуальні проблеми психології : зб. наук. пр. Ін-ту психології імені Г. С. Костюка НАПН України. Т. II : Психологічна герменевтика. Київ. Житомир, 2018. Вип. 11. С. 122–133.
5. Гуцол К. В. Наративна компетентність як чинник розвитку здатності особистості до самопроектування. *Актуальні проблеми психології*: Збірник наукових праць Інституту психології імені Г.С. Костюка НАПН України. 2018. Том. II: Психологічна герменевтика. Випуск 11. Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка. С. 122-133.
6. Здоровець Т. Наративна компетентність як складник професійної компетентності майбутніх практичних психологів. Психологія особистості. Vol. 10, No. 1. 2022. С. 123–132.
7. Здоровець Т. Особливості наративної компетентності майбутніх практичних психологів. Проблеми сучасної психології. Вип. 27. 2015. С. 160–169.
8. Ключко С. Наратив як засіб перетворення травматичних досвідів. Теорія і практика управління соціальними системами. 2023. № 4. С. 65-75. DOI: <https://doi.org/10.20998/2078-7782.2023.4.06>

9. Колобова І. Б. Наративне конструювання життєвого досвіду. Журнал сучасної психології. 2021. № 1. С. 7.
10. Костіна Т. О. Наративна складова життєвого сценарію особистості. Міжнародний науковий форум: соціологія, психологія, педагогіка, менеджмент. Вип. 13. 2013. С. 163–169.
11. Лепіхова Л. А. Вибір і соціально-психологічна компетентність. Особистісний вибір : психологія відчаю та надії. За ред. Т. М. Титаренко. Київ : Міленіум, 2005. С. 80–119.
12. Луценко Л. С. Рефлексивність як психологічна умова інтеграції досвіду. Актуальні проблеми психології. № 5(17). 2019. С. 97–107.
13. Любімова Ю. А. Сімейний наратив: мереживо особистих історій : моногр. К. : Міленіум, 2015. 194 с
14. Мазай Л., Штифурак, В. Наративні техніки у психокорекції професійного становлення майбутніх психологів. Наукові праці МАУП. № 1(7). 2022. С. (7).
15. Марчук К. А. Теорія наративу як наукова проблема. Прикладні аспекти психології особистісного зростання. 2017. № 2. 2017. С. 24–27.
16. Мілютіна К. Л. Смысловая регуляция деятельности личности. Київ : Інститут психології НАПН, 2018. 160 с.
17. Нечепоренко О. П. Психологічна реальність наративної саморефлексії. Освіта та розвиток обдарованої особистості. № 3(82). 2021. С. 97–104.
18. Пилипенко І. М. Наративна конструкція ідентичності у молодіжному віці. Вісник ХНПУ. Психологія. Vol. 64. 2021. С. 78–86.
19. Приходько В. М. Особистісна зрілість і когерентність наративу. Психологічний часопис. № 2. 2019. С. 88–97.
20. Рудницька С. А. Наративна модель розвитку життєвої компетентності в умовах війни. Вісник Національного університету оборони України. Vol. 80, No. 4. 2024. С. 119–131.
21. Савченко О. В. Наративні стратегії осмислення травматичного досвіду. Психологічні науки: реалії і перспективи. № 13. 2019. С. 123–130.

22. Сіверська С. Наратологія: джерела, здобутки, перспективи. Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. 2011. № 1. Режим доступу до журн.: <http://www.nbu.gov.ua>. (Серія «Філологічні науки»).
23. Сохань Л. В. Мистецтво життєтворчості. Призначення. Життєтворчість. Доля: соціологічні нариси, соціально-психологічні есе, інтерв'ю, глосарій / Л. В. Сохань; НАН України, Інститут соціології. – К.: Будинок Дмитра Бураго, 2010. Т.2. 575 с.
24. Титаренко Т. М. Життєвий світ особистості. К. : Либідь. 2003. 376 с.
25. Титаренко Т. М., Кочубейник О. М., Черемних К. О. Психологічні практики конструювання життя в умовах постмодерної соціальності : монографія. К. : Міленіум, 2014. 206 с.
26. Титаренко Т. М. Наративні практики організації особистісного майбутнього. Наук. студ. із соц. та політ психол. : зб. статей АПН України, Ін-т соц. та політ. психології; К. : Міленіум, 2019. Вип. 22 (25). С. 11-18
27. Турушева Ю.Б. Наратив як метод дослідження в процесі соціалізації. Психологічне дослідження. Т. 8. № 39. 2015. С. 2-5.
28. Харченко Н., Лукомська, С., Довбиш, А. Життєві наративи у контексті травм війни. Психологічний журнал. № 12. 2024. С. 116–123.
29. Чепелева Н. В. Наративна психологія: теорія і практика. Київ : Ін-т психології ім. Г. С. Костюка, 2015. 280 с.
30. Ширяєва Т. М. Наративна психологія: теорія та практика. Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Психологія і педагогіка. Вип. 22. 2013. С. 213–216.
31. Bal M. Narratology: introduction to the theory of narrative. Toronto : University of Toronto Press, 1997.
32. Barthes R., Duisit, L. An Introduction to the Structural Analysis of Narratives. New Literary History, 1975, Vol. 6, No. 2, P. 237–272. URL:

<http://links.jstor.org/sici?sici=0028->

[6087%28197524%296%3A2%3C237%3AAIT TSA%3E2.0.CO%3B2-3](http://links.jstor.org/sici?sici=0028-6087%28197524%296%3A2%3C237%3AAIT TSA%3E2.0.CO%3B2-3)

33. Bauer J. J., McAdams D. P. Personal growth in adults' stories of life transitions. *Journal of Personality*. 2004. № 72. P. 573–602. [Doi.org/10.1111/j.0022-3506.2004.00273.x](http://doi.org/10.1111/j.0022-3506.2004.00273.x)
34. Bremond C. *Logique du récit*. Paris: Seuil, 1973. 350 p.
1. 37 Brockmeier J., Carbaugh D. *Narrative and identity. Narrative and identity : studies in autobiography, self, and culture*. Amsterdam : John Benjamins, 2001. P. 39–58.
35. Bruner J. S. *Acts of Meaning : four lectures on mind and culture*. Cambridge, MA : Harvard Univ. Press, 1990. 185 p.
36. Charon R. The narrative road to empathy. In : Spiro H, Curnen MGM, Peschel E, St. James D, eds. *Empathy and the Practice of Medicine : Beyond Pills and the Scalpel*. New Haven, Conn : Yale University Press; 1993. P. 147–159.
37. Crossley M. L. *Introducing Narrative Psychology : self, trauma and the construction of meaning*. Buckingham ; Philadelphia : Open Univ. Press, 2000. 224 p.
38. Damasio A. R. *The Feeling of What Happens: Body and Emotion in the Making of Consciousness*. New York : Harcourt Brace, 1999. 386 p.
39. Frankl V. E. *Man's Search for Meaning*. Boston : Beacon Press, 2006 (orig. 1946). 200 p.
40. Freud S. *Introductory Lectures on Psycho-Analysis*. London : Hogarth Press, 1917. 416 p.
41. Frankl V. E. *Man's Search for Meaning*. Boston : Beacon Press, 1959. 168 p.
42. Gergen K. J., Gergen M. M. Narrative and the self as relationship. *Advances in Experimental Social Psychology*. 1988. Vol. 21. P. 17–56.
43. Gergen K. J. *Realities and Relationships: Soundings in Social Construction*. Cambridge, MA : Harvard University Press, 1994. 336 p.
44. Genette G. *Narrative Discourse Revisited*. Ithaca: Cornell Univ. Press, 1990. 168 p.

45. Genette G. *Narrative Discourse: An Essay in Method* / transl. by J. E. Lewin. Cornell: Cornell Univ. Press, [1972] 1983. 288 p.
46. Hermans H. J. M., Kempen, H. The dialogical self: Beyond individualism and rationalism. *American psychologist*. 1992. №47. P. 23–33.
47. Husserl E. *Ideas Pertaining to a Pure Phenomenology and to a Phenomenological Philosophy*. Book Dordrecht : Springer, 1913 (English ed. 1983). 465 p.
48. Jahn M. *Narratology: A Guide to the Theory of Narrative*. Part III of *Poems, Plays, and Prose: A Guide to the Theory of Literary Genres* / M. Jahn. English Department, University of Cologne. 2003. 264 p.
49. Kelly G. A. *The Psychology of Personal Constructs*. Vol. 1–2. New York : Norton, 1955. 1218 p.
50. Labov W. *Language in the Inner City : studies in the Black English Vernacular*. Philadelphia : University of Pennsylvania Press, 1972. 255 p.
51. Maslow A. H. *Motivation and Personality*. New York : Harper & Row, 1954. 369 p.
52. McAdams D. P. The psychology of life stories. *Review of General Psychology*. 2001. Vol. 5, No. 2. P. 100–122.
53. McAdams D. P. Personal narratives and the life story. *Handbook of personality : Theory and research* (3rd ed.) / In O. John, R. Robins, L. Pervin (Eds.). NY : Guilford Press, 2008. P. 242–262.
54. McLean K. C., Pasupathi M., Pals, J. L. Selves creating stories creating selves : a process model of self-development. *Personality and Social Psychology Review*. 2007. Vol. 11, P. 262–278. <https://doi.org/10.1177/1088868307301034>
55. Neisser U. Five kinds of self-knowledge. *Philosophical Psychology*. 1988. Vol. 1, No. 1. P. 35–59.
56. Neisser U. Multiple Systems: A New Approach to Cognitive Theory. *European Journal of Cognitive Psychology*. 1994. № 6 (3). P. 225–241.
57. Neisser U. *Cognitive Psychology*. New York: Psychology Press, 2014. 348 p.

58. Neisser U. Concepts and Conceptual Development: Ecological and Intellectual Factors in Categorization. New York: Cambridge Univ. Press, 1987. 328 p.
59. Pennebaker J. W., Seagal J. D. Forming a story: the health benefits of narrative. *Journal of Clinical Psychology*, 1999, Vol. 55, No. 10, P. 1243–1254. DOI: 10.1002/(SICI)1097-4679(199910)55:10<1243::AID-JCLP6>3.0.CO;2-N
60. Polkinghorne D. E. Narrative Knowing and the Human Sciences. *American Journal of Sociology*. 1989. Vol. 95. № 1. P. 258–260.
61. Polkinghorne D. E. Narrative Knowing and the Human Sciences. Albany, NY: State Univ. of New York Press, 1988. 248 p.
62. Ray J. Narrative Irony in Luke-Acts. Queenston : Mellen Biblical Press, 1996. 188 p. 309.
63. Ricoeur P. Time and Narrative. Vol. 3. Chicago : University of Chicago Press, 1984. 462 p.
64. Ricoeur P. Oneself as Another. Chicago : University of Chicago Press, 1992. 363 p.
65. Rogers C. R. On Becoming a Person: A Therapist's View of Psychotherapy. Boston : Houghton Mifflin, 1961. 420 p.
66. Ryan M.-L. Narrative Cartography: Towards a Visual Narratology. T. Kindt and H.-H. Muller. What is Narratology: Questions and Answers Regarding the Status of a Theory. 2003. P. 333–364.
67. Sarbin T. R. The narrative as a root metaphor for psychology. *Narrative psychology : the storied nature of human conduct*. New York : Praeger, 1986. P. 3–21.
68. Schutz A. The Phenomenology of the Social World. Evanston : Northwestern University Press, 1967. 255 p.
69. Shotter J. Cultural Politics of Everyday Life. Toronto : University of Toronto Press, 1993. 280 p.

70. Schmid W. Narrativity and Eventfulness. What is Narratology : Questions and Answers Regarding the Status of a Theory. Edited by Tom Kindt and Hans-Harald Muller. Berlin : Walter de Gruyter, 2003. P. 17– 33.
71. Singer J. A. Narrative Identity and Meaning Making Across the Adult Lifespan: An Introduction. *Journal of Personality*, 2004, Vol. 72, No. 3, P. 437–459. DOI: 10.1111/j.0022-3506.2004.00268.x
72. Van Deurzen E. *Everyday Mysteries: A Handbook of Existential Psychotherapy*. London : Routledge, 1997. 256 p.
73. Van Manen M. *Researching Lived Experience: Human Science for an Action Sensitive Pedagogy*. Albany, NY: State University of New York Press, 1990.
74. White M., Epston, D. *Narrative Means to Therapeutic Ends*. New York : W. W. Norton, 1990. 231 p.
75. White M. *Reflections on Narrative Practice*. Adelaide : Dulwich Centre Publications, 2000. 224 c.
76. Yalom I. D. *Existential Psychotherapy*. New York : Basic Books, 1980. 524 p.
77. Younie L. Developing narrative competence in medical students. *Medical Humanities*. 2009. Vol. 35 (1). P. 54. Doi : 10.1136 / jmh.2008.001354

ДОДАТКИ

Додаток А.

Методика проведення наративного інтерв'ю

Мета: виявлення індивідуальних наративних моделей життєвого досвіду.

Структура інтерв'ю:

Вступна частина

Пояснення мети інтерв'ю.

Запевнення в конфіденційності та добровільності участі.

Основні питання:

Розкажіть про ключові події вашого життя, які мали значення для вас.

Які події ви вважаєте переломними або критичними?

Як ці події вплинули на ваше бачення себе та свій життєвий шлях?

Які цінності або принципи допомагають вам приймати рішення?

Як ви оцінюєте власний прогрес та розвиток за останні роки?

Заклучна частина:

Підведення підсумків інтерв'ю.

Можливість додаткових коментарів.

Тривалість: 45–60 хвилин.

Рекомендації: вести аудіозапис або детальні нотатки, зберігати повну анонімність.

Додаток Б.**Опитувальник смисложиттєвих орієнтацій (СЖО) Д. Леонтьєва**

Мета: оцінка рівня усвідомлення життєвих цілей, смислів і цінностей.

Структура:

24 твердження, які оцінюються за шкалою від 1 («зовсім не погоджуюсь») до 5 («повністю погоджуюсь»).

Приклади:

«Мої життєві цілі чітко визначені.»

«Я усвідомлюю, що мої дії мають сенс у житті.»

«Я відчуваю задоволення від того, що роблю.»

Обробка результатів: сумування балів за кожним блоком (особистісний сенс, соціальна значущість, цінності) для визначення рівня смисложиттєвих орієнтацій.

Додаток В.**Контент-аналіз наративів**

Мета: виділення ключових тем, структурних компонентів і психологічних механізмів у життєвих наративах.

Процедура:

Транскрипція наративів учасників.

Виділення категорій:

Переломні події;

Пошук сенсу;

Самоідентифікація;

Емоційне забарвлення;

Цінності та принципи.

Кодування та порівняння за групами (А і В).

Підрахунок частоти зустрічання тем, побудова таблиць та графіків.

Приклад таблиці:

Категорія	Група А (%)	Група Б (%)	Коментар
Переломні події	85	60	Група А деталізує події більш емоційно та смислово
Пошук сенсу	78	45	Вища інтеграція смислів у групі А
Самоідентифікація	90	55	Ясніше виражене «Я» в групі А

Додаток Г.**Приклад наративного інтерв'ю та наративної моделі респондента.**

Респондент: Жіноча особа, 25 років, студентка магістратури психології

Група: А (високий рівень рефлексивності та інтегрованості життєвого досвіду)

Тривалість інтерв'ю: 50 хвилин

Транскрипт інтерв'ю (скорочений варіант)

Інтерв'юер: Розкажіть про ключові події вашого життя, які мали для вас найбільше значення.

Респондент: Найбільш визначальною подією для мене була переїзд у нове місто для навчання в університеті. Це був момент, коли я залишила рідну сім'ю, друзів і зіштовхнулася з новим середовищем. Спочатку було складно, я відчувала самотність, але поступово навчилася адаптуватися, заводити нові знайомства і брати відповідальність за своє життя.

Інтерв'юер: Які події ви вважаєте переломними?

Респондент: Переломною подією був невдалий проєкт на третьому курсі, коли я зрозуміла, що не завжди все залежить від мене, і важливо вміти делегувати та працювати у команді. Це змінило моє бачення власних можливостей і меж.

Інтерв'юер: Як ці події вплинули на ваше бачення себе та свій життєвий шлях?

Респондент: Вони допомогли мені усвідомити власні сильні та слабкі сторони, зрозуміти, що важливо розвивати не лише професійні, а й особистісні компетенції. Я почала цінувати досвід більше, ніж результати, і навчилася ставити перед собою реалістичні цілі.

Інтерв'юер: Які цінності допомагають вам приймати рішення?

Респондент: Важливо бути чесною з собою і іншими, підтримувати близьких людей і намагатися робити роботу якісно. Я намагаюся знаходити баланс між особистим розвитком та соціальною відповідальністю.

Інтерв'юер: Як ви оцінюєте власний прогрес та розвиток за останні роки?

Респондент: Я відчуваю, що змінилася як особистість: стала більш впевненою, організованою і готовою до нових викликів. Раніше мене лякали невдачі, тепер сприймаю їх як частину навчання і розвитку.

Аналіз нарративу респондента

Структурні компоненти:

Вступ: короткий опис життєвої ситуації (переїзд, навчання).

Конфлікт/криза: складність адаптації та перший невдалий проєкт.

Пошук смислу: аналіз власних сильних і слабких сторін, переосмислення досвіду.

Рішення та зміни: розвинена рефлексія, формування нових стратегій поведінки.

Заключення: оцінка особистісного розвитку, інтеграція досвіду у життєву історію.

Смислові теми:

Адаптація до нових умов

Персональна відповідальність

Пошук сенсу у невдачах

Самоідентифікація та цінності

Емоційне забарвлення:

Спочатку тривога та невпевненість

Потім зростання впевненості та задоволення від саморозвитку

Побудова нарративної моделі життєвого досвіду

Компонент нарративу	Зміст респондента	Психологічна функція
Переломні події	Переїзд, невдалий проєкт	Ініціювання рефлексії, стимул до адаптації
Смислове осмислення	Аналіз власних сильних і слабких сторін, уроки невдач	Формування життєвих принципів та цінностей

Компонент нарративу	Зміст респондента	Психологічна функція
Самоідентифікація	Усвідомлення власного «Я», цінностей та цілей	Підтримка психологічної цілісності
Психологічні механізми	Рефлексія, інтеграція досвіду, пошук сенсу	Створення логіки та узгодженості нарративу
Емоційне зabarвлення	Тривога → впевненість → задоволення	Мотивація до саморозвитку та подолання стресу